

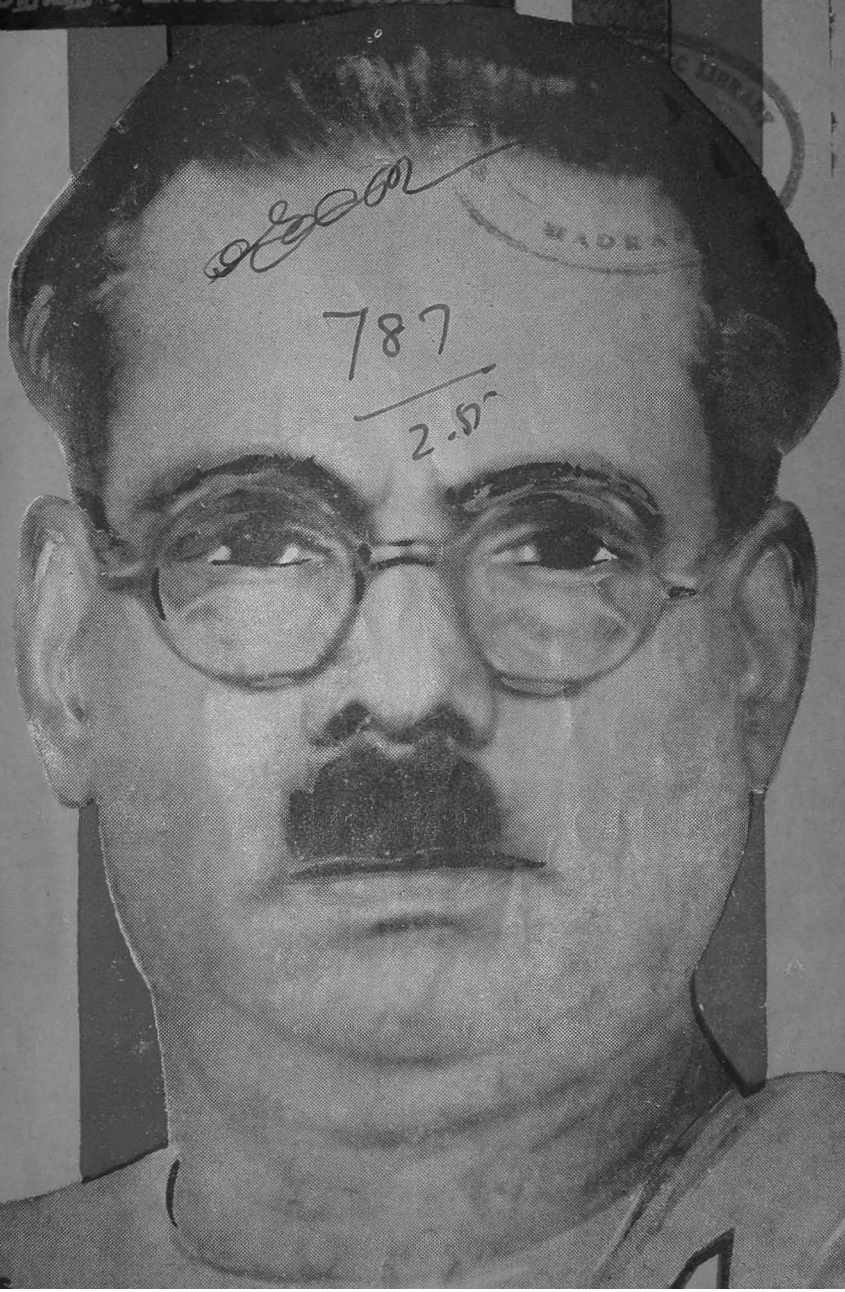
# கலைமன்றம்

ஆசிரியர் : பால்வண்ணன்

சென்னை

787

2.50



# கலைமன்றம்

ஆசிரியர் : பால்வண்ணன்

95

## இதனுள்

கார்ட்டூன்	2
மேதினம் [தலைங்கம்]	3
எருமைமாடு	5
பழுதி	7
அதிசயக் குழந்தைகள்	15
குறளின்பம்	22
துளிவிஷம்	26
இன்பக்கண்ணீர்	37
அக்கினிக் கோபம்	45
பாரதிதாசன் சிந்து...!	52
காதல்உள்ளம்	53
குழந்தையுள்ளம்	58
உருசிய நாட்டுத் தலைமகன்	66
புதுயுகத்தின் பொன்னேடு	70
ஏன்?	73
காதற் கடிதம்	75


மலர் 2 — ஏப்ரல் 30 — இதழ் 18

கதை, கவிதை, நாடகம் கற்பனை.

கிராவிடர் ஸ்ரீபோக்கு வராக் இகம்

“தூண்டுட்டில் வா வா ஆதிக்கம்”





# கலை மன்றம்

சுசிரியர் : பால்வண்ணன்

சென்னை

30—4—55

சனி

## மேதினம்!

மேதினி போற்றும் நாள் மே முதல் நாள்! பாரெங்கும் உள்ள பாட்டாளி மசீகள் ஒன்றுகூடி உரிமைக் குரலெழுப்பும் உன்னத நாள் மேதினம்! பால்வனத்தைச் சோலைவனமாகவும், கரம்பு நிலத்தை முப்போகம் விளையும் விளைநிலமாகவும், கொடும் புலிகள் வாழும் கானகத்தை எழில மிகுந்த நகரமாகவும் மாற்றி அமைத்த மாவீரர்களின் வெற்றித்திருநாள் இந்நன்றை! இந்த நன்றைத்தான் உலகப் பாட்டாளிகள் ஒன்றுகூடி விழா நாளாகக் கொண்டாடுகின்றார்கள்.

இந்தத்திருநாள் ஒரு நாட்டினருக்கோ—ஒரு இனத்தவருக்கோ—ஒரு கட்சியினருக்கோ உரிய நாளல்ல. உலகப் பாட்டாளி—மக்கள் அனைவருக்கும் உரியநாள். இந்தப் பொன்னூலில் உலகத் தொழிலாளர்களுக்கு நாம் மரியாதை செலுத்துகின்றோம்.

தொழிலாளர்கள் நிலை நானுக்கு நாள் வளரவேண்டும் என்பதற்காகவும்—அவர்கள் எல்லா வசதிகள்பெற்று வாழவேண்டும் என்பதற்காகவும் நாம் பாடுபடவேண்டும் என்று இந்த நல்ல நாளில் உறுதி கொள்வோமாக! பொய்யையும், அநீதியையும் ஆதாரமாகக் கொண்டு தொழிலாளத் தொழர்களைத் துன்புறுத்தி—தொல்லைகள் புரியும் முதலாளி வர்க்கத்தின் கோரப் பிடியிலிருந்து விடுதலை வாங்கித் தந்து மகிழ்விப்போமாக!

உழைத்து உழைத்து உருக்குலையும் தொழிலாளத் தொழர்கள் உள்ளத்தில் நிறைந்து கிடக்கும் அறியாமை இருளை நீக்கிக்கொள்ள அவர்கள் முனையவேண்டும். எவ்வளவுதான் உழைத்தாலும் மூட நம்பிக்கையில் கட்டுண்டு கிடக்கும் தொழிலாளி நிச்சயமாக முன்னேற முடியாது என்னும் உண்மையை அவர்கள் உணர்ந்து தெளியவேண்டும்.

தமிழ் நாட்டிலுள்ள பெருவாரியான தொழிலாளத் தொழர்கள் வைதீகம்—மூடநம்பிக்கை—மதப்பற்று இவைகளில் மூழ்கிக்கிடக்கின்றனர். எனவேதான் அவர்கள் முன்னேற முடிவதில்லை. தொழிலாளர்களைத் தலைமைதாங்கி நடத்தும் தலைவர்களும் கூட அறியாமை என்னும் கயிற்றூல் கட்டுண்டு கிடக்கின்றனர். அவர்களுடைய கட்டுகளை அவிழ்த்துவிட ஒரு துணை தேவைப்படுகிறது. அப்படியிருக்க அவர் தலைமையின் கீழிருக்கும் தொழிலாளர் விடுதலை அடைவது எங்ஙனம்?

அறியாமைப் பிடியிலிருந்து விலகி அறிவுப்பணி புரிந்துவரும் அறிவியக்கம் ஒன்றுதான் தென்னாட்டுத் தொழிலாளருக்குத் தலைமை வகித்து நடத்தத் தகுதிவாய்ந்தது. இதனை எல்லாத் தொழிலாளத் தொழர்களும் மேதினமாகிய இந்நாளில் உணரவேண்டும்.

தென்னாட்டிலேயே உயர்ந்து வளர்ந்து—சிறந்தோங்கி இருக்கும் தி. மு. கழகம் தொழிலாளருக்குச் செய்துவரும் நன்மைகள் ஏராளம். அந்தச் சிறந்த இயக்கத்தின் உறுப்பினர்களாக ஒவ்வொரு தொழிலாளரும் சேர்ந்து பணியாற்றவேண்டும். திராவிட முன்னேற்றக் கழகத்தின் தலைமையில் ஆங்காங்குள்ள தொழிலாளத் தொழர்கள் தொழிற்சங்கங்களை நிறுவி தி. மு. கழக தலைவர்களின் யோசனை ஏற்று நடக்க வேண்டுமென்று தென்னகத்துத் தொழிலாளர்கள் முனையவேண்டும்.

1955 மேதினம், தென்னாட்டுத் தொழிலாளர்கள், அறிவியக்கத்தின் அங்கத்தினர்களாக இருந்து, எல்லா நன்மைகளும் நிறைந்தநன்னாளாகத் திகழவேண்டும் என்று விரும்புகிறோம்!

உலகத் தொழிலாளர்களுக்கு எமது மேதின வாழ்த்துக்கள்!

[எருமை மாடு எமனுடைய வாகனம்! வாழ்வு முடியும்போது கரிய எமனையும் கன்னங்கரிய எருமையையும் காணலாம் என்பது 'தமிழரின் ஐதீகம்'! அந்த எருமை, இங்கு வேறு ஒரு தோலைப் போர்த்திக்கொண்டு நடமாடுகிறது.



நான் அவனிடம் எதிர்த்துவாதாழியதிலும் நியாயம் இருக்கத்தான் செய்தது. ஆகவே விவாதம் வெகு சுவாரஸ்யமாக நடந்து கொண்டிருந்தது. எங்களது விவாதத்திற்கு உவமானம் கூறவேண்டுமென்றால் நான் நெருப்புக்குச்சி, என் நண்பன் தீப்பெட்டியின் ஓரம், விவாதம் நெருப்பு, அவ்வளவுதான்!

எங்களுக்கு பத்து அடிக்கு முன்னால் ஒரு எருமை மாடு போய்க் கொண்டிருந்தது. நாங்களும் பின்னாலேயே போய்க்கொண்டிருந்தோம்.

இரண்டு மைல்தூரம் நடந்து விட்டோம். அப்பொழுதும் கூட எங்களுக்கும் எருமை மாடுக்கும் இடையே பழைய பத்தடி தூரம் தான் இருந்தது. அவ்வளவு லட்சணமாக நடந்து போய்க் கொண்டிருந்திருக்கிறோம்!

நான் கூர்மையாக எருமை மாட்டைக் கவனித்தேன். எங்களுக்குள் விவாதம் தொடங்கியது.

“நண்பா! எவ்வெவனோ எந்தெந்தப் பிராணிகளையோ போற்றுகிறான். எனக்கென்னமோ எருமை மாட்டைத்தான் போற்ற வேண்டு

நானும் என் நண்பனும் பக்கத்து ஊரைநோக்கி மெதுவாக நடந்து போய்க்கொண்டிருந்தோம் பலபல விஷயங்களைப்பற்றிப்பேசிக்கொண்டே போனோம். எந்த விஷயத்தைப்பற்றிப் பேசும் போதும் எனக்கும் என் நண்பனுக்கும் சண்டைதான் வந்துகொண்டிருந்தது. என்ன பேசினாலும் பாவி எதிர்த்தெதிர்த்துப் பேசுகிறான். அவன் எதிர்த்துப் பேசுவதில்கூட எனக்கு கோபம் இல்லை. அவன் எதிர்த்துப் பேசுவதில் நியாயம் வேறு இருந்து தொலைந்தது. அதுதான் என் கோபத்திற்கு முதல காரணம்.

மென்று எண்ணம் வருகிறது. ஏனென்றால் எவ்வளவு மெதுவாக எந்தவிதக் கவலையுமின்றித் தங்கச் சப்பரம்போல நடந்துபோகிறது பார்த்தாயா?"

"போப்பா போ. இதிலிருந்து நீயும் ஒரு சோம்பேறி என்று தெரிகிறது. இருந்திருந்து எருமைமாட்டைப் போற்றுகிறாயே. உணர்ச்சியற்ற மிருகம்—ஒருவராலும் போற்றப்படாத மிருகம்—பொல்லாத எமனுக்குப் பொறுத்தமான வாகனமென்று கற்பனை பேசப்படும் மிருகம். நான் மாட்டேன்பா. கரடி, புலி, சிங்கம் இவைகளையாவது போற்றுவேன். ஆனால் எருமைமாட்டைப் போற்ற மாட்டேன்—தூற்றத்தான் செய்வேன்!"

"தூற்றினால் தூற்றிவிட்டுப்போ நான் எருமை மாட்டைப்போற்றத்தான் போகிறேன். உலக மகான்களெல்லாம் கவலை இல்லாதிருக்க முயற்சி செய்துபார்த்துவிட்டு முடியாமல் கடைசியில் முடியாமல் போனதே, என்று கவலைப்பட்டிருக்கிறார்கள். ஆனால் எனது அன்பார்த்த எருமை மாட்டிற்கோ

வயிரமுடைய நெஞ்சத்தை இயற்கைத்தேவி தானாகவே வழங்கியிருக்கிறான். ஆகா அவனைப் போற்றுகிறேன். அவளது அன்பைப் பெற்ற எருமை மாடுகளையும் போற்றுகிறேன்."

"போற்றப்பா போற்று! நன்றாகப் போற்று. நீ ஒரு கவிஞனுமாயிற்றே. ஒருவேளை சாகுந்தலத்தை நீயும் எழுதநேர்ந்தால் காளிதாசனது சகுந்தலை மான்களிடம் விளையாடியது போலல்லாமல் எருமை மாடுகளிடம்தான் உனது சகுந்தலை விளையாடுவாள் போலிருக்கிறது. அப்படி நீ காவியப் பெருமையை எருமை மாடுகளுக்குக் கொடுத்தாலும் கூட, நான் எருமை மாட்டைத் தூற்றிக் கொண்டிருக்கிறேன்."

இப்படியாக என் நண்பன் எருமை மாட்டைத் தூற்றினான், நான் போற்றினேன்!

எருமை மாதோ, போற்றுபவர் போற்றட்டும் தூற்றுபவர் தூற்றட்டும் என்று எண்ணித்தானே என்னவோ தொடர்ந்து சென்றுகொண்டேயிருந்தது!!



## வாழ்க்கை வாழ்வதற்கே

ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பி

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களைக் கொண்ட நாடக நூல், 'வாழ்வை நம்பு' எனும் சிறந்த தத்துவத்தைச் சித்தரிக்கும் சீரிய ஏடு.

விலை 12 அணு

13 அணு ஸ்டம்பு அனுப்பிப் பெறுக.

கலைமன்றம், சென்னை-1



ஆனந்தன், பி. ஏ.

அந்த இடத்தில் படிக்காதவர் மருந்திற்குக் கூட டொடையாது. நூற்றுக்கு நூறு படித்தவர்கள். எண்பத்தி மூன்று சதவீதம் எழுத்தறிவில்லாத மக்கள் வாழும் இந்தியாவில் தானே அந்த இடமிருக்கிறது; அல்லது வேறு ஏதாவது தொரு கற்பனைபுலகிலா என்று சேட்க வேண்டாம். ஆம், அது ஒரு கல்லூரி! அன்று திங்கட்கிழமை. சனி, ஞாயிறு கிழமைகளில் உள்ளே புகுந்துலவிய காற்று, அணு, அணுவாகத் தூசியைப் பதித்திருந்தது, ஆசனங்களில். மாணவர்கள் கைக்குட்டையால் அழுக்கைத் துடைத்துக் கொண்டு ஆசனங்களில் அமர்ந்தனர். சிலர் அந்தச் சிரமமெல்லாம் மேற்கொள்ளாமல் புத்தகங்களை அடுக்கியே, அவைமேல் அமர ஆரம்பித்து விட்டனர்.

மாணவர்களிடமிருந்து உற்பத்தியான பல திறப்பட்டப் பேச்சாறுகள், அங்கேயொரு ஒலிகடலையே உண்டாக்கின. காலையில் முதல் பாடம் ஆங்கிலம். கல்லூரித் தலைவரே, அதனை நடத்துகின்றார். எனவே மற்றவகுப்புகளுக்கு ஒழுங்காகப் புத்தகங்களைக் கொண்டு வரும் வழக்கமில்லாத

மாணவர்கள் கூட புத்தகங்கள் கொண்டு வந்திருந்தனர். மணி அடித்தாகி விட்டது. ஆசிரியர் வந்திருப்பார், என எண்ணிய மாணவியர் குழாம் வகுப்பறையை நோக்கி வந்தது. சல சலக்கும் உடையணிந்து, சடைகளிலே வண்ண மலர்களை வகையாகச் சூழ வகுப்பறையிலே நுழைந்த மாணவிகள், ஆசிரியர் அங்கிலாததைக் கண்டு, சமரேத் திகைத்துப் பின் அமர்ந்தனர். மாணவர்கள் தங்களுக்கே உரித்தான பாணியில் குரலெழுப்பிக் குறும்புகள் புரிந்தனர். “உஸ்... ஆகா...பலே... அழகு... என்ற குரல்கள் பல திக்கலுமிருந்து பாய்ந்து வந்தன. ஒரு மாணவன்:

“அன்னத்தின் தூவி அனிச்ச மலரெடுத்துச் சின்ன உடலாகச் சித்தரித்த மெல்லியலே”, என்ற புரட்சிக் கவிஞரின் தாலாட்டுப் பாட்டை, காதல் பாட்டாகப் பிரயோகித்துக் கொண்டிருந்தான்.

சகமாணவர்களின் செய்கைகளில் கலந்து கொள்ளாமல் மெனமமாக இருந்தான் குமார். எப்பொழுதும் குறும்புத்தனத்திலும் குதூகலப் பேச்சிலும் முன்னணி வகிக்கும் குமார் ஏன்



அன்று அந்நிலையில் இருந்தான் என்பதை அவன் அருமைத் தோழன் சேரன்கூட அறிய முடியவில்லை. அரசாங்கத் தேர்வுக்கு இன்னும் பத்து நாட்களே யிருந்தன. அதைப் பற்றிக் கவலைப் பட்டுக் கொண்டிருக்கிறானே? அவன் தான் வகுப்பில் முதல்வன்? பின் வருந்தத் தேவையில்லையே.....? அவன் முகம் மட்டும் ஏதோ பயங்கரமான ஒன்றை எதிர்நோக்குவதுபோல் வெளிப்போயிருந்தது.

ஆசிரியர் வந்தார். ஆர்ப்பாட்டம் அடங்கியது. ஆசிரியர் பொதுவாக வகுப்பறையைக் கண்ணோட்டமிட்டார். ஆனால் குமாருக்கோ அவர் தன்னையே பார்ப்பது போலிருந்தது. கல்லூரி வழக்கப்படி முதலில் ஆசிரியர் வகுப்பறையில் வந்திருக்கும் மாணவர்களைக் கண்க்கெடுக்க ஆரம்பித்தார்.

142, 143, 144 என்று எண்களைச் சொல்லிக் கொண்டே போனார். மாணவ, மாணவியர்கள் அதற்கு விடையளிக்கும் வகையில் எழுந்தெழுந்து அமர்ந்தனர். குமாரின் எண்வரப் போகிறது அடுத்த படியாக. ஆசிரியர் சற்று நிறுத்தினார். ஆசனத்தில் இருந்து எழுந்தார். குமாரின் இதயத்திலே பயமும் எழுந்தது வேரமாக. அவனை எண்ணால் அழைக்கவில்லை.

“குமார்...” ஆசிரியர் கூப்பிட்டார். எழுந்து நின்றான் குமார்.

“நீ இன்று மாலை நாலரை மணிக்கு என் அறையில் என்னைச் சந்திக்க முடியுமா?” நிதானமாக வேக் கேட்டார்.

எல்லா மாணவர்களின் கண்களும் பாய்ந்து சென்று குமாரைத் தாக்கின. ஒவ்வொன்றிலும், ஒவ்

வொரு யாவம் தொங்கிக் கொண்டிருந்தது. மலர்க் கூட்டமென அமர்ந்திருந்த மாணவியர் கூட்டத்திலிருந்து ஒரே ஒரு மாணவிக் கல்லூரிக் தலைவரின் மகள் மட்டும் தன் தலையைத் திருப்பி குமாரைப் பார்த்தாள். அவள் பார்வையிலிருந்தது ‘அன்பா, அல்லது ஆத்திரமா’ என்பதை குமாரால் புரிந்து கொள்ள முடியவில்லை. ஆசிரியர் கேட்ட கேள்விக்குச் “சரி” யென்று, தலையை அசைத்து விட்டு ஆசனத்தில் அமர்ந்தான்.

பாடம் நடந்து கொண்டிருந்தது. குமாரின் சிந்தனையெல்லாம் எங்கோ இருந்தது. அவன் உள்ளத்தைப் பாடத்தில் திருப்ப முயன்றான். முயற்சி தோற்றது. எப்படியோ அந்த ஒரு மணி நேரத்தையும் கழித்து விட்டு வெளியே கிளம்பினான். மற்ற வகுப்புகளுக்கு குமார் வரவேயில்லை. இது பிற மாணவர்களுக்கெல்லாம் ஒரே புதிராக இருந்தது.

வகுப்பை விட்டு வெளியே வந்த குமாருக்கு என்ன செய்வதென்றே தெரியவில்லை. ஏதோ ஒரு சிறைக் கதவுகளுக்கிடையே அகப்பட்டது போல் துடித்துக் கொண்டிருந்தது அவன் இதயம். அவன் வேதனைப் படங் காரணந்தான் என்ன? அவன், வெள்ளிக் கிழமையன்று செய்த ஒரு காரியந்தான், அவனைச் சித்திரவதை செய்து கொண்டிருந்தது.

அக்கல்லூரியில் பி. ஏ. வகுப்பில் பதினேந்தே மாணவிகள் தான் படித்தனர். அவர்கள் எல்லாம் ஒரு மலர்க் கூட்டம். அதிலே ஒரு ரோஜா. அழகையெல்லாம் இதழாக்கி, பண்பையெல்லாம் மணமாக்கி நின்றது அந்த வண்ண

மலர். அவள் தான் நிர்மலா—கல்  
 லாரித்தலைவரின் மகி. அவளின்  
 அற்புதமான அழகு குமாரின் இத  
 யத்திலே ஓர் அசையை உண்டாக்  
 கியது. அவன் இதயம் ஒரு மெல்  
 லிய கொடி. அது நிர்மலாவின்  
 எண்ணம் என்னும் தென்றல்  
 வீசும் போதெல்லாம், அமைதியி  
 ழ்ந்து ஆடிக்கொண்டிருந்தது.  
 அந்த ஆட்டத்தை நிறுத்த வேண்  
 டும்,—அமைதியைத் தேடவேண்  
 டும் என நினைத்தான் குமார்.  
 ஒன்றை விரும்புவது எளிது,

ஆனால் அடைவதோ கடினம்.  
 நினைத்தது கைகூட துணிவு வேண்  
 டும் என்பதை உணர் குமாருக்கு,  
 வெகுநாட்கள் ஆகவில்லை.

ஆம், வெள்ளியன்று அந்த முடி  
 விற்கு வந்திருந்ததால் தான்  
 அவன் அவ்வாறு செய்யத் துணிந்  
 தான். மாலை மணி ஐந்திருக்கும்.  
 நிர்மலா, காரியதரிசியோடு பேசிக்  
 கொண்டிருந்தத் தன் தந்தையைக்  
 காணச் சென்றாள். இதைக் கவனித்,  
 துக்கொண்டிருந்தான் குமார். வேக  
 வேகமாக ஒரு காகிதத்தில் ஒன்றி



லண்டனிலுள்ள கவுண்டி கவுன்சில் பெஹாம் பார்சு பாடசூலையின் ஒரு  
 வகுப்பறையில் செவிட்டுச் சிறுவர்கள் மைக்ரா போன், ஹெட்போன் ஆகியவற்றின்  
 உதவியால் பாடம் போதிக்கப்படுகிறார்கள்.

ரண்டு வரிகளை எழுதினான். மடிக்கப்பட்டு விட்டக் காகிதம் அவன் நடுங்கும். கையினுள் புதைவுண்டது.

நிர்மலா வெளியே வந்தாள். குமார் ஏதிரே சென்றான்.

“நிர்மலா.....” அழைத்தான் குமார்.

ஏன் என்று கேட்கும் பாவனையில் தலையை உயர்த்தி நின்றான் நிர்மலா.

“ஆங்கிலப் புத்தகத்தை இப்படிக்கொடுங்கள்.”

அவள் மறுக்கவில்லை, கொடுத்தாள். தன் கையில் மறைத்து வைத்திருந்தக் கடிதத்தை எடுத்தான். அது வியர்வையால் லேசாக நனைந்திருந்தது. அவன் பார்க்கும் வண்ணம் அதைப் புத்தகத்தின் உள்ளே வைத்து அவளிடம் நீட்டினான்.

“நிர்மலா இன்னும் போகவில்லையா.....” கல்லூரித்தலைவர்—அவன் அப்பா அவளை நோக்கி வந்து கொண்டிருந்தார், காரியதரிசி பின் தொடர்.

“இல்லை ... புத்தகம்... இவர்... கேட்டார்...” அவள் அதிகம் பேசவில்லை—பேசமுடிய வில்லை. புத்தகத்தைப் பெற்றாள். குமார் ‘விர’ ரென்று அந்த இடத்தை விட்டுக் கிளம்பி விட்டான், அவர்கள் செல்லு முன்னே.

இவ்வளவுதான் நடந்தது. அவன் கடிதத்தைக் கொடுக்கவும், அவன் அப்பா வந்து விட்டார். அவர் அதைக்கவனித்திருந்தால்...? அவன் உள்ளம் நடுங்கியது. ஆம். அவர் அதைப் பார்க்கிறார்களே வேண்டும். அவனது தகாத செயலைக் கண்டிக்கவே அவனை அழைக்கிறார். அவன் மனம் பயத்தின்

கோரப்பிடியிலேச் சிக்கியது. அவனுக்குத் தண்டனை கூட அளிக்கலாம். அது கல்லூரியை விட்டே வெளியேற்றும் தண்டனையாக இருந்தால்...? ஐயோ...காதலுக்கு ஆசைப்பட்டு கல்லூரிப்படிப்பையே துறப்பதா?

அவன் மனக்கண் முன்னே கனல்கக்கும் கண்களுடன் கல்லூரித்தலைவர் தென்பட்டார். அவன் காதுகளில் அவர் கூறப்போகும் சடுசொற்கள் இப்பொழுதே ரீங்காரம் செய்ய ஆரம்பித்து விட்டன. கல்லூரி மாணவர்களுக்கு கெல்லாம் இது தெரிந்தால் எத்தகைய அவமானம்? மரத்தடியில் அமர்ந்து வரப்போகும் பயங்கரத்தையே எண்ணியெண்ணி மனம் புண்ணுகிக் கொண்டிருந்த அவன் காதுகளில் கல்லூரி மணியோசைக் கேட்டது. மணி நாலே கால் என்று அறிவித்து மறைந்தது மணியோசை. இன்னும் கால் மணி நேரத்திற்குள் அவன் கல்லூரித்தலைவரைப் பார்க்க வேண்டும்; அவரது கடுஞ்சொற்களைத் தாங்க வேண்டும்; அவர் அளிக்கும் தண்டனையையும் ஏற்கவேண்டும். அவன் எழுந்தான். பயம் அவனை இழுத்தது பின்னால். பண்பு அவனைத் தள்ளியது முன்னால். கால்களை நகர்த்தினான்.

துடிக்கும் உடலோடும், துன்புறும் உள்ளத்தோடும் கல்லூரித்தலைவரின் அறையினுள்ளே நுழைந்தான். ஆசனத்தில் அமர்ந்திருந்தார் தலைவர். குமாரின் சைகைகள் தானாக வணக்கம் செலுத்தின.

‘குமார் உட்கார்...’ அமைதியாகவே கூறினார். குமார் அமரவில்லை. இன்னும் நின்று கொண்டே யிருந்தான்.

‘பரவாயில்லை...உட்கார் குமார்’  
மறுபடியும் கூறினார். குமார்  
அமர்ந்தான், ஆசனத்தில்.

“இந்தக் கடிதம் கொடுத்தது நீ  
தானே?” இதைக் கேட்டக் கல்லூ  
ரித்தலைவரின் கையிலே அவன்  
கொடுத்த கடிதம் அவன்தயத்  
தைக் கிழிக்கும் ஆயுதமென ஆட்  
டம் போட்டது.

“ஆமாம் சார்...நான் தான்...”  
நடுங்கும் நாவு இப்படிப் பதிலளித்  
தது.

“இதை நீ மறுக்க முடியாது.  
ஏனென்றால் நீ கொடுத்ததை  
நானே பார்த்தேன்...சரி, இதை  
யெழுதியதும் நீ தானே?”

“ஆமாம் சார்...நான்...தான்...”  
அவன் அரும்பு மீசையை இல்  
யாக்கி அதிலே தொங்கியது வியர்  
வைப் பனி. கைக்குட்டையை  
எடுத்துத் துடைத்தான் முகத்தை.

“சார் என்னை மன்னித்து விடுந்  
கள்...தெரியாமல்.....”

லேசாகச் சிரித்தார் தலைவர்.  
பெரிய குற்றம் ஒன்றும் புரிந்து  
விட வில்லையே நீ, உன்னை நான்  
மன்னிப்பதற்கு. ஒரு பெண்ணின்  
அபிப்பிராயத்தைக் கேட்டாய்  
கடிதவாயிலாக. இதில் தவறென்ன  
இருக்கிறது? கடிதத்திலே என்  
மகளின் காதலைப் பெறுவதற்காக  
ஏங்குவதாகக் கூறுகிறாய். ஆனால்  
ஒன்று. அவள் காதலைப் பெறவோ  
அவளை மனைவியாக அடையவோ,  
ஒரு நிபந்தனையுண்டு. அதனை நீ  
நிறைவேற்ற வேண்டும். உன் நிலை  
எனக்குத் தெரியும். பணம் வேண்  
டாம், பண்பு போதும் எனக்கு.  
என் மகளை உன் மனைவியாக்க  
எனக்கு மறுப்பேதுமில்லை. ஆனால்  
நிர்மலா பி. ஏ. படிக்கிறாள். அதில்  
அவள் வெற்றியும் காணலாம். நீ

திறமைசாலி. நன்றாகப் படிப்பவன்.  
எனவே வெற்றியென்பது உனக்கு  
எட்டாத வொன்றல்ல. ஆனால்  
பி. ஏ. படித்த எனது மகளை ஒரு  
பி. ஏ. பட்டதாரிக்கே மணம்  
முடிப்பதை நான் விரும்பவில்லை.  
நீ எம். ஏ. படி. பட்டம் பெறு, என்  
னிடம் வா. என் மகள் உனக்குப்  
பரிசாவாள். குமார்...போகலாம்  
நீ. இப்பொழுது வேறெதுவும்  
பேசத் தேவையில்லை.” இவ்வள  
வும் கூறி விட்டுக் குமார் வெளி  
யேறு முன்பே வெளியே போய்  
விட்டார் கல்லூரித்தலைவர்.

குமார் இன்ப வெள்ளத்தில்  
தினைத்தான். மரண தண்டனையை  
எதிர் பார்த்துப் போன வன்  
மகிழ்ச்சிக் கடலில் தள்ளப் பட்  
டான். எரிகின்ற பாலைவனத்தை  
நோக்கி நடந்தவன் குளிர்கின்ற  
பசுஞ்சோலையை வந்தடைந்தான்.  
கொடும் புயலைத்தான் எதிர்பார்த்  
தான். ஆனால் குளிரும் தென்றல்  
வீசியது. குமாரின் உள்ளம் உவகை  
யால் துள்ளியது. கசக்கும் வேம்பு  
தான் கிடைக்கும் என நினைத்தான்.  
ஆனால் இனிக்கும் கரும்பு கிடைத்  
தது. ஆம், அவனுக்கு நிர்மலா  
கிடைத்து விட்டால் அவன்  
வாழ்வு கரும்புதானே? இன்பத்  
தையே எதிர்பார்த்து அதையே—  
அதுவும் எளிதில் அடைந்து விட்  
டால், அதில் பெரிய வியப்பொன்  
றும் இல்லை. துன்பத்தை எதிர்  
பார்த்து இன்பத்தை அடைந்து  
விட்டால் அதில் இருக்கும் மகிழ்  
வும் கவர்ச்சியும் கொஞ்சமா  
என்ன?

அல்லும் பகலும் அரும்பாடு  
பட்டுப் படித்தான். தேர்வில்  
வெற்றி நிச்சயம். அவன் முன் நிற்  
பது இப்பொழுது ஒரு ஒரே பிரச்

சனீதான். எம். ஏ. படிக்க வேண்டும். அதில் வெற்றியும் கிட்டும் அவன் நினைத்தால். எம். ஏ. படிப்பது ஒரு ஆறு. அதன் அக்கரையிலே அழகான சோலை—ஆம் நிர்மலா. நிர்மலாவை அடைய அவன் ஆறென்ன ஆழியைக் கூடத்தான் தாண்டுவான்.

அப்பா. உங்களுக்கு உங்கள் மகனின் படிப்பது முக்கியமா பணம் முக்கியமா அப்பா?

“உன் படிப்பும் பட்டமும் தான் முக்கியம். தேறிவிடுவாயல்லவா?”

“தேறிவிடுவேன். ஐயம் வேண்டாம். சொத்து பெரிதா உங்கள் ஒரே செல்வனின் சுகவாழ்வு பெரிதா அப்பா?”

“இதென்ன கேள்வி குமார், எனக்கு மாத்திரமென்ன எனக்கும், உன் அம்மாவுக்கும் உன் சுகவாழ்வுதான் பெரிது. அதுதான் எங்கள் லட்சியம். ஏன்...?”

“அப்படியானால் எனக்கு, நமது சொத்துக்களை விற்று இரண்டாயிரம் ரூபாய் கொடுங்களப்பா. இரண்டே வருடங்கள். எம். ஏ. படித்துப் பட்டம் பெற்றுவிடுவேன். பின் பாருங்களேன் உங்கள் மகனின்...” இப்படிப் பேசிக் கொண்டே போனவன் தலையை நிமிர்த்தி ரூபாய் பார்த்தான். அவன் தந்தையின் கண்கள் கலங்கியிருந்தன. அவர் பேச ஆரம்பித்தார் “மகனே, நம்மிடம் ஏதப்பா சொத்து?”

“ஏன் ஆற்றங்கரையிலிருக்கும் அந்த மூன்று ஏக்கர் நிலம்...?”

“அதிலிருந்து ஒரு காசு கூட நாம் பெறமுடியாது. அது நமது சொந்த நிலமல்ல. கோடி வீட்டுக் கோடீஸ் வரருடையது. நாம் குத்

தகைக்கு எடுத்திருக்கிறோம்...” அவர் குரல் தழதழத்தது.

“பின் ஏன்பா இவ்வளவு நாட்களும் இதை என்னிடம் மறைத்து வைத்திருந்தீர்கள்?”

“உன் மனம் வேதனையடைய வேண்டாம் என்றுதான் உன்னிடம் கூறவில்லை மகனே...”

“அப்படியானால் பணத்திற்கு வழியே யில்லையா அப்பா...”

குமாரின் தந்தை பேசவில்லை. ஆனால் அவர் கண்களிலிருந்து வழந்த இரு சொட்டுக் கண்ணீர்த் துளிகள் சோகக்கதை பேசின.

குமாரின் ஆசை நிராசையானது. பணம் இல்லா விட்டால் படிப்பில்லை. படிப்பில்லையென்றால் பட்டம் இல்லை. பட்டம் இல்லையென்றால் பாவையில்லை. இந்த இக்கட்டான நிலை அவனை வேதனைப்படுத்தியது. குமாரின் தந்தை எங்கெல்லாமோ சென்று பணம் தேடினார். பயனில்லை. மாதங்கள் இரண்டு மறைந்து விட்டன. குமார் தேர்வில் வெற்றியும் கண்டு விட்டான். ஆனால் எம். ஏ. பட்டம் பெற்றால்லவா அவன் ஆசை நிறைவேறும்; ஆனந்தப் படவும் முடியும். செய்வதறியாது திகைத்து நின்றான் குமார். திடீரென அவனுள்ளத்திலே ஒரு யோசனை தோன்றியது. அரசாங்கத்தார் உபகாரச் சம்பளம் கொடுக்கிறார்களே; அதைப் பெற்றால்...? தந்தையிடம் பேசி, கொஞ்சம் பணம் பெற்றுக் கொண்டு சம்பந்தப்பட்ட அதிகாரியைக் காண்பதற்காக சென்னை சென்றான். ஆனால் அங்கும் அவனுக்கு இடியே காத்திருந்தது. அதிகாரியின் திருமுகத்தைக் காணவே இரண்டு நாட்களாகி விட்டன. குமார் அவரிடம் தனது

ஏழ்மை நிலையை விளக்கிக் கூறி  
ணன்.

“நீங்கள் என்ன சாதி?” அதி  
காரி கேட்டார்.

“ஏன் சார்...”

“ஏன், எதற்கு என்ற கேள்வி  
யெல்லாம் தேவைக்கு அப்பாற்  
பட்டது. நான் கேட்கும் கேள்வி  
களுக்கு மட்டும் பதில் கூறும்.”

“நாடார்.”

“அப்படியானால் உபகாரச் சம்  
பளம் உமக்குக் கிடையாது”

“மன்னிக்கவும். ஏனென்று கூற  
முடியுமா?”

“தாழ்த்தப் பட்டோ ருக்குத்  
தான் அந்தச் சலுகை உண்டு.”

“தாழ்த்தப் பட்டோர் யார்?”

“கீழ் சாதி மக்கள்.”

“இன்னும் சாதியடிப் படை  
யிலா அரசாங்கம் ஒவ்வொரு காரி  
யங்களையும் செய்கிறது. சாதி  
யொழிய வேண்டும் என்று மேடை  
யிலே கத்தும், சாதி மத பேத  
மில்லா அரசாங்க மந்திரிகளா  
இன்னும் இக்கொள்கைகளில்  
பற்று வைத்திருக்கின்றனர்? சாதி  
யடிப்படையில் எந்தக் காரியம்  
செய்வதும் ஒழியவேண்டும்.  
தாழ்த்தப் பட்டோன் என்றால்  
உயர்ந்த சாதியான் இருக்கிறான்  
என்பதுதானே பொருள்? இது  
சாதியை வளர்க்குமே ஒழிய ஒழிக்  
காது. உபகாரச் சம்பளம், சலுகை  
எல்லாம் ஏழ்மை, திறமை, இவற்  
றைப் பொறுத்தே இருக்கவேண்  
டும்!”

“மிஸ்டர்.....இ தென்ன  
மேடையா...? வேண்டாம் வரட்  
டுக் கத்தல்...நீர் சட்டசபை அங்  
கத்தினராகும் போது இவை  
யெல்லா வற்றையும் பேசித் தள்  
ளும். தயவு செய்து...”

வெளியேறுங்கள் என்று கூறு  
முன்பே வெளியேறி விட்டான்  
குமார். ஆனால் அவன் உள்ளத்திற்  
ருந்த வேதனைப்பாரம் இன்னும்  
வெளியேறவில்லை. இன்னும் பல  
மாக அழுத்தத் தொடங்கியது.  
கனி கிடந்தது தோட்டத்திலே.  
ஆனால் அதைக் கைப்பற்ற எத்த  
னைத் தொல்லைகள். பணமென்னும்  
வேலி.....சாதியென்னும் காவல்  
காரன்...

மாதம் இன்னொன்று ஓடியது.  
கல்லூரி வகுப்புகளும் ஆரம்பித்து  
விட்டன. கோடி வீட்டுக் கோடல்  
வரனின் மகன் எம். ஏ. படிப்பதற்  
காகச் சேர்ந்து விட்டான். ஆம்,  
அவனுக்குப் பணம் இருந்தது.  
எனவே பட்டமும் கிடைக்கும்.  
ஆனால் குமாரின் நிலை...? குமார்  
சிந்தித்தான். அவன் இதய ஒவிய  
மான நிர்மலாவை எப்படி அடை  
வது என்று அலசி, அலசிச் சிந்  
தித்தான். நமது நிலையைக் கல்லூ  
ரித்தலைவரிடம் எடுத்துக் கூறி  
னால்...? அவனது வேண்டுகோளை  
ஒரு வேளை சுவனிக்கலாம்—கருத்  
திலேற்று காரியத்திலும் காட்ட  
லாம். ஒருவேளை அவர் மறுத்

வாழ்க்கைக்கு வழிகாட்டி!  
இவற்றைக்கீறிக் கிறவுகோள்!  
எஸ்.எஸ்.வாஸன்  
எழுதிய

**தம்பதிகள்**

சுகமாய் வாழ்வதெப்படி?

மலர்ந்தீர் யவளும் பழக்கவேண்டிய பூத்ததும்  
பரிசீலனாதற்கேற்ற அழகிய கீசை பதிப்பு

விலை  
3-12-0

ஒவ்வொரு ஆண்டும் வண்ணம்  
தெரிந்திருக்கவேண்டிய பல  
அழிவ விஷயங்கள் அடங்கியது

பதிமகள் கம்பளனி

சென்னை-1

தால்...? அவன் கட்டிய இன்பக் கோட்டைகள்—கற்பனையிலே உருவான கருத்திற் கினிக்கும் வாழ்வு எல்லாம் மண்ணாக வேண்டியது. தானா? இல்லை கல்லூரித் தலைவர் மறுத்தாலும் அவர் மகள் மனமொப்பினால்?" இன்ப வாழ்வு! காதல் வாழ்வு! சுகவாழ்வு! அந்த இருட்டான நிலையிலும் அவன் உள்ளத்திலே ஒரு நம்பிக்கையொளி வீசியது. உடனே புறப்பட்டான் தூறு மைல்களுக்கப்பாலிருக்கும் கல்லூரித் தலைவரின் வீட்டிற்கு.

மாலை மணி ஆறு. சூனல் கக்கிய சூரியன், சற்றுக் கடுமை குறைந்து சிரித்துக் கொண்டிருந்தான். அழகான சோலை நடுவே அமைந்திருந்தது கல்லூரித் தலைவரின் வீடு. அவரைப் பார்த்துப் பேசினால்— அவரது மகள் மேலுள்ள தனது ஆராத காதலை எடுத்துக் கூறினால், அவர் சம்மதித்தாலும் சம்மதிக்கலாம். பின் மணம் நடக்கும். மகிழ்ச்சியைக் கூப்பிடவா வேண்டும்? இப்படி அவன் சிந்தனைப் புரவியைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்த பொழுது ஒரு புத்தம் புதிய கார் வந்து நின்றது, அந்த வீட்டின் முன்னே, அதிலிருந்து மூன்று பேர் இறங்கினர். முதலில் கல்லூரித் தலைவர் இறங்கினார். அடுத்தவர் போல், நிர்மலா வண்ணப் புடவை உடுத்தி, அழகுச் சிலை போல் அன்ன நடை போட்டுச் சென்றார். மூன்றாவது நபர்... யார் இவன்...? அந்தக் கோடி வீட்டுக் கோடஸ்வரர் மகனல்லவா...?

“சார்...” மெதுவாகக் கூப்பிட்டான் குமார். அது தலைவரின் காதுகளில் விழவில்லை. சற்றுப் பலமாக அழைத்தான். அவர்

திரும்பினார். நிர்மலாவும் திரும்பினார். ஆனால் கோடஸ்வரரின் செல்வப் புதல்வனின் காரம் அவளை அணைத்து உள்ளே அழைத்தது. திரும்பிய தலைவர் பேசவில்லை. உள்ளே சென்று விட்டார். குமாரை அறியாதவர் போல, குமார் கற்சிலையாக நின்றான். அவன் உள்ளம் உடைந்து சிதறிக் கொண்டிருந்தது. கண்களிலே கண்ணீர் வரவா வேண்டாமா என்று அவனையே கேட்டது. அவன் கற்பனைப் பூஞ்சோலை, அவன் கண் முன்னே பாலே வனமாக மாறிக் கொண்டிருந்தது.

சேவகன் ஒருவன் வீட்டினுள்ளிருந்து வெளியே வந்தான். “ஏய்...யாரப்பா நீ...பட்டிக் காட்டான் மாதிரி.....போய்யா.....” அவன் கத்தியது இடிந்து போன இதயத்தோடு நின்று கொண்டிருந்த குமாரின் காதுகளில் விழவில்லை. அவன் நின்று கொண்டே யிருந்தான். அவன் இதயக் காதலி வீற்றிருக்கும் வீட்டையே பார்த்த வண்ணம் நிலைகுலைந்து நின்றன அவன் கண்கள். சொல்லிப் பார்த்த சேகவனுக்குச் சினம்தான் வந்தது. அவன் அவனைப் பிடித்துத் தள்ளினான். நிலை தடுமாறிய குமார் கீழே விழுந்தான். அவன் உடலெங்கும் புழுதி. நாடி வந்ததோ போக வாழ்வை; கிடைத்ததோ புழுதி. அப்பொழுது கல்லூரித் தலைவரின் வீட்டிலுள்ள ரேடியோவி லிருந்து வந்த “செல்வம் எத்தனை யுண்டு புவிமீதே, அவையாவும் படைத்தத் தமிழ் நாடு” என்ற செந்தமிழ்க் கவியின் தீர்தமிழ் பாடல், அவன் காதுகளில் விழத் தான் செய்தது.

# அதிசயக் குழந்தைகள்

மூலம்: K.A. அப்பாஸ்  
தமிழ்: ப. சிசல்வராசன்

MPS

அன்று ஆகஸ்ட் பதினைந்து. இந்தியா சுதந்திர மடைந்த சுப தினம். பிரஜாபுரம் கிராம மக்க ளுக்கு நர்ஸ் 'லாடோ' ஒரு சுபச் சேதியைத் தெரிவித்தாள். அது சில நிமிடங்களுக்குள்ளாகவே கிரா மம் முழுவதற்கும் பரவிவிட்டது. செப்தி கேட்ட மக்கள் கூட்டம் கூட்டமாக விவசாயி ராமுவின் குடிசைக்கு விரைந்து வந்தார்கள். அங்கே குழுமிய கூட்டம் இப் படி பேசிக் கொண்டது.

"நிஜமாகவே இது ஒரு அதி ய சம் தான்!

"எல்லாம் கடவுளின் லீலா விநோதம்."

"ஒண்ண... ரெண்டா? மூன்று, நான், ஐந்து!"

"அஹ்ஹஹஹ!"

"ஏனப்பா நீ இப்படிச் சிரிக்கி ராய்?"

"இல்லை; இந்த எலும்பு மனிதன் ராமுவுக்கா இவ்வளவு..."

"வேளி நாடுகளில் இதுமாதிரி இல்லவே யில்லை."

"அப்படியானால் ராமுவின் மனைவி உலகப் பிரசித்தமாவாள், இல்லையா?"

"தடையில்லாமல்! அவளால் நமது கிராமமும் புகழடையப் போகிறது."

இவ்வளவு பரபரப்பை உண்டு பண்ணிய அந்தச் சேதிதான் எது? எப்படிப்பட்டது? கலையில் வளர்ச் சியா? காவியத்தில் புதுமையா?

வழக்கம் போல அன்றும் கூட தபால்காரன் பத்து மைல்களுக்கப் பால் இருக்கும் பீம நகரிவிருந்து கடிதங்களையும் பத்திரிகைகளையும் சுமந்து கொண்டு பிரஜாபுரம் வந்து சேர்ந்தான். கிராம மக்கள் மூலம் அந்த புதுச்சேதி அவனுக்கும் தெரிந்தது. அவன் அதை ஓடிப் போய் பீம நகர போஸ்ட் மாஸ்ட ரிடம் சென்னான். அவர் அந்த அதிசயத்தைப் பக்கத்து வீட்டு டாக்டர் குந்தன்லால் அவர்களிடம் சொன்னார். டாக்டர் அந்த விஷ யத்தை சிடி காங்கிரஸ் கமிட்டித்



தலைவர் லாலா பன்ஸி தார் அவர்களிடம் சொல்லி வைத்தார்.

லாலா பன்ஸிதார் அன்றமாலே சுதந்திரதின் விழாவை யொட்டி ஒரு பொதுக் கூட்டத்தில் பேச வேண்டியிருந்தது. பேசிய பின் அந்தக் கூட்டத்திலேயே இந்தப் புது சேதியைப் சொல்லிவிட்டார். பாவம்.....எப்படித் தான் அதைச் சொல்லாமலிருக்க அவரால் முடியும்? மக்கள் கூட்டம், இப்படியுமுண்டா! அன்று அதிசயித்தது. பத்திரிகை நிருபர்களுக்கும் நல்ல—புதிய—புரட்சியான சேதி கிடைத்தது!

மறுநாள் கோட்டையிலிருந்து வெளியாகும் பெரிய பத்திரிகை முதல் குடிசையிலிருந்து பிரசவிக் கும் சிறிய பத்திரிகைவரை எல்லாமே இந்தச் சேதியைத் தாங்கித் தான் வெளிவந்தன!

டெல்லி மெயில் இப்படி எழுதியது:—பாரத மாதாவுக்கு சுதந்திர தினக் காணிக்கையாக விவசாயப் பெண் ஒருத்தி ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றுத் தந்தாள்.

பீட்கர். ஆகஸ்ட்-15 நமது விசேஷ நிருபரிடமிருந்து இங்கிருந்து பத்து மைல் தூரத்திலிருக்கும் பிரஜாபுரம் என்னும் கிராமத்தில் ஒரு விவசாயப் பெண் சுதந்திர தினத்தின் முன் ஜாமத்தில் ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறாள். அவைகளில் மூன்று ஆண்—இரண்டு பெண்—குழந்தைகளும் தாயும் சுகமாகவே இருக்கிறார்கள். டெல்லி மெயிலில் இந்த சேதியைப் பார்த்தறிந்து இந்தியாவின் 750 தினப் பத்திரிகைகளும் மற்ற வார, மாதப் பத்திரிகைகளும் பதிமூன்று பாஷைகளில் இதே சேதியை வெளியிட்டன.

வெளி நாட்டுப் பத்திரிகை நிருபர்களும் இச்சேதியை அவசர அவசரமாக தத்தம் நாடுகளுக்கு தந்தி மூலம் அனுப்பி வைத்தார்கள்.

ஒரேநாளில் விவசாயி ராமுவின் பெயரும் அவன் மனைவி லக்ஷ்வின் வின் பெயரும் உலகமெல்லாம் பத்திரிகைகளின் மூலம் பிரபலமாகி விட்டன. ஏறத்தாழ 125 இந்தியப் பத்திரிகைகளும் 55 வெளி நாட்டுப் பத்திரிகைகளும் பிரஜாபுரத்தின் “பிரஜா உற்பத்தியை”ப் பற்றி தலையங்கமே எழுதி கொட்டை எழுத்துக்களில் தலைப்பும் தந்து பிரமாத விளம்பரமளித்தன. ஒவ்வொரு பத்திரிகையும் இதைப் பற்றி தனது ‘ஆணித்தரமான’ கருத்தை அறிவித்தன.

இதோ!

தேசியப் பத்திரிகை காங்கிரஸ் டைம்ஸ்:—சுதந்திர தினத்தில் லக்ஷ் ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றதன் மூலம் பாரத மாதாவுக்கு தனது கடமையை சரிவர நிறைவேற்றியிருக்கிறாள். இந்தியாவின் எல்லா கிராமங்களுமே தங்களது சேவையை பாரத அன்னைக்கு எப்படிச் செய்து வருகிறது. என்பதற்கு பிரஜாபுர நிகழ்ச்சி ஒரு உதாரணமாகும். ராமுவும் லக்ஷவும் புனிதமானவர்கள், அவர்களின் ஆசி எல்லோருக்குமே கிடைக்கட்டும். ஒரு எலியைக் கூட உற்பத்தி செய்ய முடியா விட்டாலும் காரசாரமான பேச்சும் கவைக்குதவாத விவாதமும் செய்து வரும் கம்யூனிஸ்டுகளும் சோஷியலிஸ்டுகளும் லக்ஷவின் தியாகத்தைக் காணட்டும். கண்டு வெட்கப்பட்டும். ஜெய் பாரத மாதா கி...!



வாரத் தாளான தேசியவீரன்:-  
நாம் குழந்தை உற்பத்தியில்  
கானடா மக்களுக்கு சனாத்வர்க  
எல்ல-என்பதை லச்சு நிரூபித்த  
தோடு பாரத மாதாவுக்கு தனிப்  
பெரும் புகழையும் தந்துவிட்  
டான்.

ராய்ட்டர் செய்தி ஸ்தாபனம்  
கானடா பெண்கள் அனுப்பியதாக  
இந்தக் செய்தியை வெளிப்படுத்தி  
யது:-கானடாவிலும் ஐந்து குழந்  
தைகள், இந்தியாவிலும் ஐந்து  
குழந்தைகள் உலகத்துக்கு எங்கள்  
வாழ்த்துக்கள்.

இதற்கு மறுப்பளிக்கும் நோக்  
கத்தோடு பாரத பீஷ்மா இப்படித்

தீட்டியது:-கானடா பெண் ஐந்து  
குழந்தைகளைப் பெற்றிருக்கலாம்,  
ஆனால் அவைகள் அத்தனையும்  
பெண்கள். எங்கள் தேசத்தின்  
குழந்தைகளில் மூன்று "ஆண்"  
குழந்தைகள் இருக்கின்றன.  
ஆகவே நாங்கள் தான் உயர்ந்தவர்  
கள்.

ராஷ்டிரிய சேவகன்:-இந்தியா  
வின் ஒவ்வொரு ஆணும் பெண்  
ணும் ராமு-லச்சுவாக மாறிவிட்  
டால் வெகு சிக்கிரத்தில் நமது  
ஜனத்தொகை பெருகிவிடும்.  
உடனே நாம் உலகத்தையே  
அடக்கி ஆளவும் முடியும்.

சோவியஸ்ட் பத்திரிகை ஜனதா கெஜட்:—நமது நாடு இப்போதே ஜனப் பெருக்கத்தால் திண்டாடிக் கொண்டிருக்கிறது. இருப்பவர்களுக்கே சோலும் துணியு மிலலாது கஷ்டப்படுகிறோம். எனவே, அரசாங்கம் உடனே 'ஜனப் பெருக்க தடுப்பு சமீதி' ஒன்றை ரியமித்து நாட்டை ஆபத்தினின்றும் காப்பாற்ற வேண்டியது அவசியமாகும்.

ஜனதா கெஜட்டின் இந்த கருத்துக்கு மறுப்பு தெரிவித்தது, கம்யூனிஸ்ட் இதழ் "ரெட் பிராண்ட்"—மார்க்ஸியவாத மேதைகள் லெனின் ஸ்டாலின் காலத்துக்கு முன்பிருந்தே இது போன்ற சாதனப் பெருக்கத்தைப் பற்றி விரிவாராய்ச்சி நடத்தியிருக்கிறார்கள். இப்போது இந்தியா கஷ்டப்படுவதற்குக் காரணம் ஜனப் பெருக்கமல்ல; நேரு சர்க்காரின் நேர்மை தப்பிய ஆட்சியின் அலங்கோலம் தான் இந்த அவஸ்தைகளுக்குக் காரணமாகும். நாம் புரட்சிப் பெண் லச்சுவையும் தோழர் ராமுவையும் வாழ்த்துவதோடு, அந்த ஐந்து குழந்தைகளும் எதிர் காலத்தில் கம்யூனிஸ்ட் தொண்டர்களாக விளங்கட்டும் என்று ஆசிரி வதிக்கிறோம்.

கார்ட்டீன் பத்திரிகை சங்கர்ஸ் வீக்லி, லச்சுவின் ஐந்து குழந்தைகளும் வயிற்றுக்கில்லாமல் உணவு அமைச்சரிடம் கெஞ்சி நிற்பது போலவும், அமைச்சரின் வெள்ளைத் தொப்பி ஆகாயத்தில் பிறப்பிப்பது போலவும் கேலிச்சித்திரம் தீட்டியது.

அகில பாரதப் பெண்கள் சங்கம் பம்பாய் 'தாஜ்' ஓட்டலில் "லச்சு தினம்" கொண்டாடியது. ஜனாதி

பதி ராமுவுக்கும் லச்சுவுக்கும் தனது வாழ்த்தை தெரிவித்து, நேருவின் கையெழுத்தோடு, 'டிஸ்கவரி ஆஃப் இண்டியா' என்ற புத்தகத்தின் இரண்டு பிரதிகளையும் பரிசாக அனுப்பி வைத்தார்.

லாகர் பத்திரிகை யொன்று, பாரதப் பெண் ஒருத்தி ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றெடுத்திருக்கிறோளாம். நீங்களும் உங்கள் சக்தியைக் காட்டுங்கள்—என்று பாகிஸ்தான் மக்களுக்கு 'அதிர்ச்சிச் சேதி' விடுத்தது.

பம்பாய் ரோட்டரி கிளப்பில் இந்தக் குழந்தைகளின் பிறப்பைப் பற்றித் தீவிரமாக சர்ச்சை நடத்தப்பட்டது. அமெரிக்காவிலிருந்து டாக்டர் குழு ஒன்று லச்சுவைப் பரிசோதிக்க புறப்பட்டு விட்டதாக நியூயார்க்கிலிருந்து ஒரு சேதி ஓடி வந்தது.

அமெரிக்காவின் பண முதலைகளான அந்த டாக்டர் குழுவை இந்தியாவுக்குள் சேர்க்கவே வேண்டாம் என்று மாஸ்கோ பத்திரிகை யொன்று உஷார் செய்தி அனுப்பியது.

பம்பாய், நாக்பூர்—லக்னோ-இந்த மூன்றிடங்களிலும் புதிதாகக் கட்டப்பட்ட பிரசவ விடுதிகளுக்கு "லச்சு மெட்ரினடி ஹோம்" எனப் பெயரிடப்பட்டது.

இப்படி யெல்லாம் ராமு—லச்சுவின் பெயர்கள் சுமார் ஒரு கோடி ரூபாய் செலவழித்தாலும் பெற முடியாத உலக விளம்பரத்தை ஐந்து குழந்தைகளைப் பெற்றதன் மூலம் ஒரு செலவுமில்லாமல் பெற்றுவிட்டார்கள்.

இந்தப் பரபரப்பைப் பயன்படுத்திக் கொண்டு ஒரு சன்னியாசி, தான் இமாலயத்தில் பனிப்

பாறையில் பன்னிரண்டு நாள் தவ  
மிருந்தபோதே இந்த அதிசயம்  
நடக்குமென்று ஞானதிருஷ்டியில்  
தோன்றியதாகவும், பிறந்திருக்கும்  
குழந்தைகளில் ஒரு குழந்தையின்  
உள்ளங் காவில் சக்கரம் ஒன்றிருப்  
பதாகவும், அந்தக் குழந்தைதான்  
விஷ்ணுவின் அவதாரம் என்றும்  
கதை கட்டி விட்டான். அவ்வளவு  
தான்! சுற்றுப்புற மக்கள் லச்ச  
வின் குடிசையைத் தேடி குழந்தை  
களைத் தரிசிக்கப் பிடையெடுத்து  
விட்டார்கள். இதைத்தானே எதிர்  
பார்த்தான் அந்த சன்னியாசி!  
வெள்ளியைத் தந்தால் பொனனாக்  
கித் தருவதாக ஏமாற்றத் தொடங்  
கினான்—ஆனால் பிடிபட்டு சிறை  
புகுந்து கம்பியைத் தடவிக் கொண்  
டிருந்தான்.

இவ்வளவு ஆரவாரங்களுக்குப்  
பிறகு ராமு—லச்ச நட்புச் சங்கம்  
என்று ஒரு சங்கம் தோற்றுவிக்கப்  
பட்டு, அதற்கு நீலாகாந்த சுபாரி  
வாலா என்னும் சீமாட்டி யொரு  
வள் தலைவி யாக்கப்பட்டாள். நீலா  
காந்த சீமாட்டியானாலும் குழந்  
தைப் பேறில்லாதவள். கலயாண  
மாகி இருபது வருடங்களாகியும்  
குழந்தை இல்லாமற் போகவே  
அந்தக் குறையை மறக்க ஒரு  
டசன் உயர்சாதி நாய்களை வளர்த்  
துக் கொண்டிருந்தான். புதிய சங்  
கத்தின் மூலம் சந்தாவாகவும்  
நன்கொடையாகவும் பணம் வசூ  
லித்து அதை ராமு லச்சவிடம்  
கொடுக்கத் தீர்மானித்தான். சில  
நாட்களுக் குள்ளாகவே அந்த  
சீமாட்டியின் செல்வாக்கினால்  
ரூபாய் நாற்பதாயிரம் சேர்ந்து  
விட்டது. இந்தத் தொகையில்  
ரூபாய் பத்தாயிரத்தை ஒரு மலட்

## ஆங்கில எடுகள்

ஆசிரியர்: A. S. வேணு அவர்கள்  
எழுதியவை.

### Dravidasthan

[வடக்கு, தெற்கின் வரலாற்று  
உண்மையை வகையாக எடுத்  
துக் காட்டும் ஆராய்ச்சி ஏடு.]

### Life of Annadurai

அறிஞர் அண்ணுவின் வாழ்க்  
கையைச் சித்தரிக்கும் வர  
லாற்று ஏடு.]

### Verdict on Verdict

[தென்னுட்டு தி.மு.க.வின் ஐசிபைப்  
போராட்டத்தின் விளக்க ஏடு.]

வியாபாரிகளுக்குக் கழிவு உண்டு

### கலைமன்றம்

சென்னை-1

டுச் சீமானே மகிழ்வோடு கொடுத்துவிடுவான்.

டணம் சேர்ந்துவிட்டது. அதை வழங்கும் வைபவத்தைச் சிறப்புற நடத்துவதற்காக டாக்டர்கள், வக்கீல்கள், பேராசிரியர்கள், பத்திரிகையாசிரியர்கள், சீமான் கள் முதலியோர் அடங்கிய பிரமுகர்கள் கூட்டம் ஒன்று தயாரானது. வசூலிக்கப்பட்ட நூற்பதாயிரத்தில் இந்த தயாரர்களின் கூட்டம் பிரஜாபுரம் போய்ச்சேர ரூபாய் பதின் மூன்று யிரத்தில் ஒரு விசேஷ விமானம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டது.

ராமு தம்பதிகளை கௌரவிக்க ஆயிரத்தி இருநூறு ரூபாயில் அலங்காரமகன பூமாலையையும் செண்டுகளும் வாங்கப்பட்டன. அதோடு பொன்னாலும் வெள்ளியாலும் விதவிதமான விளையாட்டுச் சாமான்களும் தொட்டில்களும் கெண்டிகளும் குழந்தைகளுக்காக கொள்ளப்பட்டன.

உயர்ந்த பட்டு ஜவுளிகளும் மூட்டையாக கட்டப்பட்டன. எல்லா வற்றையும் எடுத்துக் கொண்டு அந்த 'விழாக்குழு' விமானமூலம் பீமநகரம் சேர்ந்தது. அங்கிருந்து

கண்ணைப் பறிக்கும் விதவிதமான அழகான கார்களின் மூலம் அந்தக் கூட்டம் உள்வலமாகப் புறப்பட்டு பிரஜாபுரம் வந்து சேர்ந்தது. அவர்களோடு பத்திரிகை நிருபர்கள் படை எடுத்திருந்தார்கள். இந்திய அரசாங்கத்தின் பிலிம் டிவிஷன் கேமிரா கூட இந்த வைபவத்தை படமாக்கி நியூஸரீல்ட்பாக்களை ரொப்ப வந்திருந்தது.

ஆரவாரத்தோடும் ஆடம்பரத்தோடும் உள்வலம் ராமுவின் குடிசைக்கு வந்து சேர்ந்தது. அந்த "சீமான் கூட்டத்தை" கண்டு ராமு திகைப்படைந்தான்— திணறினான்— தேம்பினான்— சீறினான்!

நீங்கள் எல்லாம் எங்கே வந்தீர்கள்?

ராமுவின் இந்தக் கேள்விக்கு குழுத்தலைவி நீலாகாரத்த பதிலளித்தான். உங்கள் குழந்தைகளைப் பார்க்கவும், வாழ்த்தவும், படமெடுக்கவும், பரிசளிக்கவும் தான் நாங்களெல்லாம் வந்திருக்கிறோம்.

ராமு தலைவியின் பதில் கேட்டு சில வினாடி ஸ்தம்பித்து நின்றான். கூட்டத்தினர்களின் கைகளில் மின்னுகின்ற பலவிதச் சாமான் களைக் கண்டு அழுதான். அலறினான். பின், குடிசைக்குள்ளிருந்த தன் மனைவியை கூப்பிட்டு, லச்சு! காணவந்திருக்கும் இந்த கனவான் களுக்கு நமது கண்மணிகளைக் காட்டு என்று கத்தினான்.

லச்சு குடிசையின் கதவைத் திறந்தான்; கூட்டமும் உள்ளே துழைந்தது. அங்கே, குளிரோடும், கூரையில்லாத குடிசையின் ஈரத்தரையில் விரிப்பில்லாமலும் அந்த ஐந்து பிஞ்சு நெஞ்சம்

விருதை-ந. இராமசாமி

இன்ப நிலா	1 0
வழுக்கி விழுந்தவள்	1 0
மலர்புரி ராணி	1 0
தளபதி	1 0
தாமஸ் மசாரிக்	1 0
இலட்சியப் பெண்	1 0
என் மகள்	0 8

கலைமன்றம் — சென்னை-1

களும் கடுமையான நிமோனியா ஜுரத்தால் சுருங்கிக் கிடந்தன! வந்திருந்தோர் அனைவரும் வாய் மூடி ஊமையாகிவிட்டார்கள்.

பட்டுத் துணிகளைத்தான் வாங்கி வந்தனர்; ஆனால் அவைகள் பழைய கந்தலால் ஒன்றுசேர சுருட்டி மூடப்பட்டிருந்தன!

அழகிய வெள்ளிக் கெண்டிகள் தான் வாங்கி வந்தனர்—ஆனால் அவைகள் வயிற்றை அருந்துவதற்கே பாவில்லாமல் அயர்ந்து சோர்ந்து வீழ்ந்துகிடந்தன!

விலையுயர்ந்த தொட்டில்களைத் தான் வாங்கிவந்தனர்—ஆனால் அந்த விலையிலா பஞ்சாத்தினங்கள் தரையில் வீழ்ந்து கிடந்தன!

தேன்வழியும் புதுமலரால் தொடுக்கப்பட்ட மாலைகளும் செண்டிகளும் ராமுவையும் லச்சுவையும் தேடிவந்தன—ஆனால் அவர்கள் தங்கள் இளந்தளிர்களை பட்டுப் போகாமல் காப்பாற்ற வழியற்று தேம்பிக்கொண்டிருந்தார்கள்!

பட்டும் பாற்செம்பும் படமெடுக்கும் வைபவமும் அந்தப் பச்சிளங் குழவிகளைத் தேடிவந்தன—ஆனால் அந்தப் “பஞ்சக் குழந்தைகள்” நிஜமாகவே பஞ்சத்திலடிபடும் சருகு களாகி உலர்ந்து கிடந்தன!

உலகத்து அதிசயமான அந்தக் குழந்தைகளைக் காண ஒரு சிறு நாகரீக உலகமே ஒடிவந்தது—ஆனால்.....ஒட்டி உலர்ந்த அந்த அஞ்சு பிஞ்சு சிசுக்களும் தங்களது உயிருக்கே போராடிக் கொண்டிருந்தன!

நமக்குமுன் உயர்ந்த தத்துவ ஞானிகளும், அரசியல் அறிஞர்களும் வாழ்ந்து போயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் தனித்தனியாக எந்தெந்த நாடுகளிலோ பிறந்திருந்தாலும் அவர்கள் உலகப் பொதுச் சொத்து. அவர்கள் நமக்கு விட்டுச் சென்ற அரிய உரைகளைத் தமிழிலே தருகிறோம் தமிழ் மக்களின் பார்வைக்கு. கீழ்க் காணும் நாடுகளில் வாழ்ந்த அறிஞர்களின் பொன்மொழிகள் பல இதில் தொகுக்கப் பெற்றிருக்கின்றன. கைக்கு அடக்கமாகவும், கணிசமான விலையிலும் கிடைக்கும்.

அமெரிக்கநாட்டுப்  
பொன்மொழிகள்  
தமிழ் நாட்டுப்  
பொன்மொழிகள்  
ஆங்கில நாட்டுப்  
பொன்மொழிகள்  
பிரஞ்சு நாட்டுப்  
பொன்மொழிகள்  
டால்ஸ்டாய் பென் மொழிகள்  
கார்க்கியின் கருத்துரைகள்  
ஓவ்வொன்றும் விலை 8 அணு  
அழகிய மூவர்ண அட்டைப்  
பைண்ட்

ஸ்ரீமகள் கம்பெனி  
த. பெ. எண். 275  
சென்னை-1





2

காமத்திற்கும் காதலுக்கும் வேறுபாடு தெரியாமல் காமத்தையே காதல் என்று கூறிவரும் சிலரும் இருக்கிறார்கள். காதல் என்பது செயற்கையில் உண்டாகக் கூடியது. ஆனால் காமம் என்பது ஒவ்வொரு ஆணுக்கும் பெண்ணுக்கும் இருக்கக்கூடியது.—இருந்தே ஆகவேண்டியது. காமம் இல்லாத வாழ்க்கையே சுவைக்காது என்கின்றனர் சில மேதைகள். அதே கருத்தையேதான் வள்ளுவரும் சொல்லியிருக்கிறார். அதாவது காமம் வேண்டுமென்றும் அந்தக் காமத்திலே பெருக்கம் காண வேண்டுமென்றும் அது எப்படி முடியும் என்றால் பிறராலேயே தான் என்றும் கூறுகிறார்.

ஒரு பெண்ணுக்கு ஏற்படுகின்ற காமம் வேறு யாருக்காவது தெரிந்துவிட்டால் இந்தக் காலத்தில் அது விபரீதமாகப் போய் விடுகிறது. ஆனால் பெருந்தகையார் வாழ்ந்த காலத்துப் பெண்ணொருத்தி தன்னுடைய காமத்தைப்பற்றித் தானே சொல்கிறார்.

“என்னுடைய காமமானது ஊராரின் புறங்கூறுதலால் வளர்கிறது. அவர்கள் எவ்வளவுக் கெவ்வளவு புறங்கூறுகிறார்களோ அவ்வளவுக்கவ்வளவு என்னுடைய

காமமும் பெருகுகிறது. அதனால் நான் அடையும் இன்பம் பலப்படுகிறது. அப்படி அவர்கள் என்னுடைய காமத்தைப்பற்றிப் புறங்கூறுதிருந்தால் அந்த என்னுடைய காமம் அழிந்து ஒழிந்திருக்கும்” என அவள் கூறுவதை—கூறியதை நாம் நேரடியாகத் தெரிந்துகொள்ள முடியாது என்பதை முன்கூட்டியே அறிந்த பெருந்தகையார் அவர்தம் குறள் மூலம் நமக்குக் கூறி இருக்கிறார்.

காமம் ஒவ்வொரு பெண்ணுக்கும் முக்கியமென்றும், அந்தக் காமம் பிறரால் அலர் செய்யப்படவேண்டுமென்றும், அப்பொழுதுதான் ஒரு பெண் தன் முழு இன்பத்தையும் பெறமுடியுமென்றும் சிறிது கண்டித்தே கீழ்க்காணும் பாடலின்மூலம் கூறுகிறார். அதற்கு உவமையாக கள்ளுண்பதையும் காட்டுகிறார். இதோ பாடல்,

“கனித்தொறும் கள்ளுண்டல்  
வேட்டற்றால் காமம்  
வெளிப்பட்டுத் தோறும் இனிது.”

\* \* \*

இன்னும் மேலே செல்கிறார். காதலர்கள் இருவரும் சந்திக்கிறார்கள். பேசுகிறார்கள். ஆடுகிறார்கள். இப்படியெல்லாம் இருப்ப

தோடு இருந்துவிட்டா  
யில்லை. ஆனால் யார்  
இருப்பார்கள்? நீங்களு  
வேண்டுமானால் அப்படி  
லாம். சந்தித்துப்  
யோடிக் திரிந்துவிட்டு  
யிலும் ஈடுபட்டுவிட்டால்  
ஒருவரையொருவர்  
தாம். எப்படி முடியும்  
தெரியாதா என்ன! கா  
கண்ட இரும்பு போல  
அப்படிப் பிரிய நேர்ந்தால்  
ரிடையேயும் கழியும் ஒவ்  
வினாடியும் பலபல யுகா  
ளாகத்தான் தெரியுமாம்.

தகதகப்பு மேனி. வண்  
குழம்பு. வார்த்தெடுத்த சி  
புடம்போட்ட தங்கம். பால்வண்  
வதனம். வெண்ணிலவின் ஒ  
பட்டுத் தெறிக்கும் கொங்கை  
முகம். நல்ல நிலா. உயர்ந்த  
இடம். துவளும் இடையைத்  
துருவியவாறும், பஞ்சணை மேனி  
யின் பருவக்கட்டு வாய்ந்த மார்  
பகத்தைத் தழுவிவ்வாறும்,  
அமைந்த காதலனின் கரங்க  
ளிடையே அகப்பட்டுக்கொண்  
டிருக்கிறாள் அங்கயற்கண்ணி.

இன்பம்! இன்பம்! வெள்ளம்,  
வெள்ளம். திடீரென ஏதோ  
சப்தம். தலைவி திடுக்கிடுகிறாள்.  
கலைந்துவிட்ட ஆடைகளை ஒழுங்கு  
படுத்திக் கொள்கிறாள். சிறிது  
அமைதி. மாநென்ன மருட்சி  
கொண்ட மங்கை நல்லாள் சிறிது  
விலகி நின்று ஏதோ சொல்ல  
வாயெடுக்கிறாள் — ஆனால் முடிய  
வில்லை. காதலனுக்குக் கருத்து  
ஒரு நிலையில் இல்லை. நேரடியாக  
இடியே தன் தலைபில் விழுந்தது  
போல ஒன்றும் புரியாமல் திணறு  
கிறாள். அப்படி இருந்தும் அவ

உயர்வு  
அற்புத நவ

நல்ல வெ

விடை ரு.

விரத்தின் பிறப்பிடம்,  
பெருமையைப் பாருக்கு  
பாளன் வரலாறு.

விரபாண்டி  
கட்டெ

விடை ரு !

விபாங்களுக்கு:

கலைமன்றம்



டிருக்கிறாள். வெறும்  
வ. அந்தப் பார்வை  
மும் கலந்துதான் இருக்

ரப் பாலொளியே! பசு  
ங்கிலியே! பட்டொளி  
வானத்துத் தாரகை  
ிட வகையோடு வளைந்  
ண்ணப் புறவே! தங்க  
! தளர்நடை அன்னமே!  
டைப் பெண்ணே! மோக  
ண்ணே! பளிங்குப் பிம்  
க ல றி யி ர த தங்கமே!  
பற்ற இந்த இராக்காலம்  
ரா நாடி வரும் ஓராயிரம்  
ரை, அதற்காகவே தவம்  
கும் பலகோடி இளைஞர்களை,  
ன் ஆடல்காண, பாடல் காண,  
யட்டுப் பார்வை காண, வெளிக்  
காட்டும் முறுவல் காணத் தினம்  
தினம் வரும் எண்ணற்ற நடமாடும்  
நல்லுருவங்களை யெல்லாம் தூங்கச்  
செய்துவிட்டு இன்று தனிமையில்  
வாடுகிறதே! என்னைத் தவி ர  
அதற்கு வேறு யாருமில்லையே,  
அய்யோ நான் தான் காதலனைப்  
பிரிந்து வாடுகிறேன் என்றால்  
இதுவுமல்லவோ வாடுகிறது இந்த  
இராக்காலம் உண்மையிலேயே  
வருந்தத்தக்கதுதான். இப்படியாக  
அந்தப் பெண்ணுருவத்தின் வாயி  
லிருந்து சொற்கள் ஒன்றன்பின்  
ஒன்றாக உதிர்ந்து கொண்டிருக்  
கின்றன.

கு முடிவு கண்ட  
நிலவை விட்டுப்  
டுப்போது நன்றாகத்  
ரால்வண்ண முகத்  
ம்கொண்ட தனத்  
யொத்த மேனியாள்,  
மேறிய நங்கை.  
வையே பார்த்

அவள் காதலனைப் பிரிந்து வாடு  
கிறாளாம். அவள்தான் அப்படி  
யென்றால் பால்நிலவு வீசும்  
அந்த இராக்காலமும் அதன் தன்  
காதலர்களாகிய மானிடப் பிறவி  
கள் இல்லாமல் தனிமையில் வாடு  
கிறதாம். அகாவது அந்த பெண்  
தன் காதலன் இல்லாமல் அவ்



# இன்பக் கண்ணீர்

அன்பே!

“அப்பா எங்கே அம்மா” என்று நம் செல்வம் கேட்டால், அப்போது நீ அவனிடம் என்ன சொல்லப் போகிறாயோ!

16

நாவி...

“அன்புள்ள சந்திரா!

எனக்கு நீ கிடைத்தது, தமிழ் நாட்டுக்குத், தமிழ் கிடைத்ததைப் போல! இப்போது தான் புரி கிறேன், உன் முழுப்புக்கழி!

அழகானவள், அன்பானவள், அறிவானவள் — என்று தான் உன்பு உன்னைக் கருதியிருந்தேன். ஆனால் இப்போதுதான் — இந்த உலகிலே நீ மிகமிக அபூர்மானவள் என்ற இனிய ரகசியத்தையும் உணர்கிறேன்.

தெய்வம் என்ற ஒன்று இந்த உலகில் இருப்பதாக இருந்தாலும் அது வேண்டாம்; உன்னைப் போன்ற நல்ல பெண்மணிகள் போதும்! என்றே எனக்குத் தோன்றுகிறது சந்திரா! நான் துவக்கியிருந்த பெரும் பயணம் இடையிலே நாசகாரர்களால் தடைப்பட்டுவிட்டது என்பதைவிட என்னுடையேதான்

தடைப்பட்டு விட்டது என்பது பொருந்தும்.

நல்லவனாக வாழ முயற்சிப்பவன் முதன்முதலாக தனது சூழ்நிலைகளை நல்லதாக மாற்றிக்கொள்ள வேண்டும் என்பதைக் கற்றுக் கொண்டேன். சந்திரா, நீ இதை ஒப்புக்கொடுக்க இல்லையா? இதை நீ ஒப்புக்கொள்ளவில்லை என்றால், கசாப்புக் கடையிலிருந்து கொண்டு வடவூர் வள்ளலாரின் திருவருட்பாவை ஒருவன் படித்துக்கொண்டிருந்தாலும், அதை நீ ஒப்புக் கொண்டதாக வேண்டும்!

அழகான சிற்பத்தைச் செதுக்கி செதுக்கி மேலும் அழகு பார்த்துக் கொண்டிருந்தான், ஒரு சிற்பி அகில உலக கண்காட்சி சாலைக்கு என்று, இந்த சிற்பத்தை அவன்டம் கேட்டுக் கொஞ்சிக் கொண்டிருக்கிறது. அவனுக்கே இனி இப்படியோர் சிலை அமையாது என்று தோன்றுகிறது. கடைசியில் ஒரு நாள் சிலைக்கு கண்களை உளிக்கொண்டு செதுக்குகிறான். பெருமிதம் அளவை மீறுகிறது. உளி தவறுகிறது. சிற்ப

பத்தின் முகம் உடைபடுகிறது. “ஐயோ” என்று தலையிலடித்த வரறே கீழே சாய்கிறான். அந்தச் சிறப்பியின் நிலையில்தான் இன்று நான் இருக்கிறேன், சந்திரா! என் தூய்மையால் என்னிடம் துளிர்ந்த பெருமிதம் என்னைச் சாக்கடைக்குள் தள்ளிவிட்டது.

என்னைக் கலாநிதி குடிக்கச் சொன்னார்.

மறுத்தேன்.

உமர்கய்யாமைப் பாருங்கள் என்றார்—பார்த்தேன்.

அவர் தந்த கிளாலை கையில் வாங்கினேன்—தயங்கினேன்.

“அவ்வளவு ஏன், நம் நாட்டுப் பிரமுகர்களைத்தான் பாருங்களேன்—இதில் ஒன்றும் தவறே இல்லை பாலு” என்றார்!

வாங்கி என் வாயின் பக்கம் கொண்டு போனேன்—மேலும் தயங்கினேன்.

“அஞ்சி அஞ்சிச் சாவார்—இவர் அஞ்சாத பொருள் இல்லை அவனியிலே”—என்ற பாடலை நல்ல இசையுடன் பாடினார்.

குடிக்கத்துவக்கிவிட்டேன் பார்த்தாயா, ஒருவன் கெடுவதில் சூழ்நிலை எவ்வளவு காரணமாக யிருக்கிறது என்பதை!

அன்பே!

என் ஒழுக்கம் தவறியதற்காகக் கூட நான் வருந்தவில்லை—என் மாண்பு குறைந்துவிட்டதற்காகவும் நான் குழம்பவில்லை—என்மீது இலக்கிய உலகம் காறி உமிழ்கிறதே என்ற ஏக்கமும் எனக்கு இல்லை! நான், என் ஒழுக்கம், என் இலக்கியம், என் மாண்பு—எல்லாம் எப்படியும் கட்டமண்ணாகப் போகட்டும். அன்பே! அன்று, ஆமாம், கலாநிதியின் பிறந்ததினத்

தன்றுதான், நீ மூன்று மாதக் கர்ப்பிணி என்பதைக் கூட மறந்து உன்னைக் கீழே தள்ளிவிட்டு வந்தேன் பார்—இந்த கோரமான சம்பவத்தை நினைத்து நினைத்துத்தான் என் நெஞ்சம் கொதிக்கிறது! அன்பே! என்னை நீ மன்னிக்க வேண்டாம், நான் செய்தது மன்னிக்கத் தகுந்ததல்ல!

போகட்டும், நான் உத்தமனாக யிருந்த காலத்தில் நமக்கு உதித்திருக்கும் குழந்தையாவது, வருங் காலத்தில் நான் நிறுத்திய இடத்தி விருந்து என் பணியைத் துவக்கட்டும் அதுவே போதும், எனக்கும் பெருமைதான்!

சந்திரா!

என் இதயமே!

என் மீது சர்க்கார் தொடர்ந்திருக்கும் வழக்கு மிகவும் பெரிதாகிறது. உனக்குக் கடிதம் எழுத எனக்குக் காகிதம் கிடைப்பதே ரொம்ப அபூர்வமாகிவிட்டது. சமீபத்தில் நடைபெற்ற ஒரு உரிமைப் போராட்டத்தில் கைதான ஒரு வருக்கு சிநேகிதமான வார்டரின் மூலம்தான் இந்தக் காகிதமும் எனக்குக் கிடைத்தது.

என் கண்ணே!

அருகிவிருந்து பேசமாட்டீர்களா என்று நீ போனமாதம் கெஞ்சும் போது “போடி தூர” என்று உன்னைக் கர்ப்பிணி என்றும் பாராமல் உதறித் தள்ளிவிட்டு கலாநிதியைத் தேடி ஒடினேன் பார், அதன் பலனைத்தான் இப்போது அனுபவிக்கிறேன்—உன்னோடு ஒரே ஒரு வார்த்தைகூட பேச முடியாமல் தவிக்கிறேன்.

ஒரு வேளை!

ஆண்டுக்கணக்காக நான் சிறையில் கிடக்கவேண்டியது வந்தாலும்



வரலாமாம்— சொல்லிக்கொள்  
கிரூர்கள். அப்படி யாகிவிட்டால்  
ஐயோ, என் கண்ணை, நீ என்ன  
செய்வாயோ?

என் இலட்சியமே!

அப்படியானால்தான் என்ன!  
அதற்காக மனம் குழம்பிவிடாதே!  
நீ ஒரு புதுமைப் பெண் என்பதை  
நிரூபித்துக் காட்டு.

இழந்ததை பெறும்வரை அவ  
னுக்காக சட்டை டிராயர் பின்னிக்  
கொண்டிரு—அவன் பிறந்த பிறகு  
அவனோடு கொஞ்சிக் கொண்டிரு!  
அவன் தூங்கும்போது, அவள்  
சொன்னால் இவள் சொன்னால்  
என்று அந்த கிதை, பைபிள்  
போன்ற புத்தகங்களை எடுத்துப்

படிக்கக் கிளம்பிவிடாதே.

நமது ஒரே கவிஞர் பாரதி  
தாசன் எழுதிய குடும்ப விளக்கில்,  
மக்கட்பேறு என்ற பகுதியை  
படித்துக் கொண்டிரு! அதுவும்  
படித்து முடிந்துவிட்டால் அப்  
புறம் காண்டேகரின் புத்தகங்  
களில் நீ இன்னும் படிக்காத புத்  
தகங்களை வாங்கிப் படி. வேறு  
எதுவும் நம் நாட்டுப் புதிய எழுத்  
தாளர்களின் புத்தகங்களை எடுத்துப்  
படிக்காதே! அவைகள் புத்தகங்  
கள் அல்ல— உலக மனிதர்களின்  
சிதைக்காக தயாரிக்கப்பட்ட எருக்  
களின் மாறாருவம்.

அன்பே!

“அப்பா எங்கே அம்மா” என்று நம் செல்வம் கேட்டால், அப்போது நீ அவனிடம் என்ன சொல்லப்போகிறாயோ! சந்திரா!

நான் என்ன செய்யட்டும். என் மனக்குழப்பத்தை என்னால் மாற்றிக்கொள்ள முடியவில்லையே?

எனக்கு ஒரு பதில் கடிதம் எழுது. ஒருவேளை அது எனக்குக் கிடைத்தாலும் கிடைக்கலாம்; கிடைக்காமல் போனாலும் போகலாம்; ஆயினும் நீ எழுது!

என் அன்புத் தெய்வமே! இன்னும் ஒரு விஷயத்தைச் சொல்லி விட்டு அந்தக் கடிதத்தை முடித்துக்கொள்கிறேன்.

சமீபத்தில் ‘கரும்பு’ என்ற ஒரு குழந்தைகளின் பத்திரிகையைப் படித்தேன். அதிலே ஒரு பையன் கலைவாணர் என். எஸ். கிருஷ்ணனிடம், “உண்மையான அன்பை எங்கே காணமுடியும்” என்று ஒரு

## பிறப்பு

மணி அவர்களின் மனைவியார் திருமதி. பிச்சுவம்மாளுக்கு சென்ற 30. 3. 55 புதன் காலை மணி 17க்கு ஒரு ஆண் மகவு பிறந்தது. என்பதை மகிழ்ச்சியோடு தெரிவிக்கிறார்.

\* \*

குடந்தை தாலுகா தில்லையம்பூர் வட்டம் மாடாகுடி இளங்கோ படிப்பகச் செயலாளருமான எம். ஆர். சம்பந்தத்தின் வாழ்க்கைத்துணைவியார் சீதாலட்சுமி 16. 3. 55 வியாழன் இரவு ஏழு மணிக்கு ஓர் ஆண்மகவை நன்றூர் தாயும் சேயும் நலம்.

கேள்வி கேட்டிருந்தான்; “அது ஜெயிலுக்குப் போய் படிக்கவேண்டிய விஷயம் தம்பி” என்று அவர் அதற்குப் பதில் எழுதியிருந்தார்.

சந்திரா! அந்த பதில்தான் இப்போது என் நினைவுக்கு வருகிறது. ஆம், அவர் சொன்னது போல், உனது உண்மையான அன்பை இந்த ஜெயிலில் வார்டர்கள் படுத்திய கொடுமைகளால் தான் புரிகிறேன்!

விடைபெற்றுக் கொள்கிறேன், சந்திரா!

இப்படிக்கு

உன்

அத்தான்

பாலு”

...என்று எழுதி முடித்தேன்— மீண்டும் ஒரு முறை படிக்க ஆசையாயிருந்தது. படித்தேன். மேலும் மேலும் படிக்க ஆசையாயிருந்தது. அதற்குள் என்னுடன் உள்ளே யிருக்கும் நண்பர் “தாரும் கள் சார் நம்ம வார்டர் வந்துவிட்டார் தபாலில் சேர்க்க கொடுத்தனுப்பி விடலாம்” என்று கேட்டார். ஒரு முத்தம் இட்டுவிட்டுக் கொடுத்தனுப்பினேன்.

உள்ளே என்னுடன் இருக்கும் நண்பர் சமீபத்தில் வந்தவர். ஆகவே வெளியிலுக் விஷயங்களைப் பற்றி அவரிடம் கேட்டேன். கடைசியாகக் கலாரிதியைப்பற்றி அவரிடம் கேட்டேன்.

“ஐயோ பாவம்” என்றார்.

“என்ன சார்?”

“காரிலே பெரிய விபத்து ஏற்பட்டு இரண்டு கைகளும் ஒடிந்து போய்விட்டது. இவர் இங்குள்ள டாக்டர்களுக்கு எவ்வளவு உபணத்தை வாரிப்பார்த்திருக்கிறார். முடியவேயில்லை. கடைசியில்

இருக்கிற சொத்தையெல்லாம் விற்றுவிட்டு, ஆபரேஷன்க்காக அமெரிக்காவிற்குப் போயிருக்கிறார்—எப்படி எப்படி வருகிறாரோ” என்ற பெருமூச்சுடன் சொல்லி முடித்தார்.

“ஐயோ.....அப்படியா” என்று துடித்தேன்.

“நீங்கள் ஏன் சார் இப்படித் துடிக்கிறீர்கள் — அவன் காங்கிரசிலே சேர்ந்து முன்னாலே என்னமோ நாட்டுக்காக பாடுபட்டது உண்மைதான்—அப்புறம் ஆகஸ்டு 15-க்கு அப்புறம் சுத்த அயோக்கியப் பயல் ஆயிட்டானே சார்!” என்றார்.

“என்னதான் இருந்தாலும் ஒரு மனுசனுக்கு கைகள் போயிட்டுது என்றால் நம் மனம் வருந்தத்தானே சார் செய்கிறது” என்றேன்.

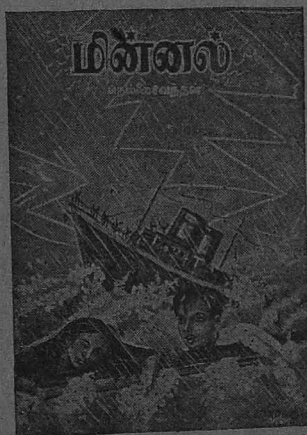
“அப்படிப்பட்ட வருத்தம் இப்படிப்பட்ட அயோக்கியப் பயல்களின் பேரிலே உண்டாகப்படாது, அது

வும் உங்களைக் கெடுத்தவனே அவன்” என்றார், அக்கரையுடன்.

“இந்தாங்க சார்! விறகு வெட்டும்போது கோடரி நம் காலே வெட்டிவிட்டால், அந்தக் கோடரியை நாம் மற்றொரு காலேக் கொண்டு மிதிமிதி யென்று மிதிக்க வேண்டும் என்பீர்கள் போலிருக்கிறதே” என்று சொல்லிச் சிரித்தேன்.

இந்த நேரத்தில் எனது தபாலே வாங்கிப்போன வார்டர் எங்கள் காதில் படும்படியாக ஏதேதோ, பேசிக்கொண்டிருந்தார் தமது சகாக்களிடம்! நான் ஏதோ ஒரு முதலாளியைக் கொல்லும் சதியில் ஈடுபட்டவனாம்! என்மேல் பெரிய கேஸ் உருவாகிறதாம்! அநேகமாக நான் தூக்கிலும் இடப்படலாமாம்; பேசிக்கொண்டிருந்தார்கள்!

என் உடல் பதறியது; உள்ளம் என் சந்திராவையும், குழந்தையை யும் எண்ணியது! (தொடரும்)



## மின்னல்

‘நெல்லை வேந்தன்’ எழுதியது

சமூக சீர்திருத்தக் கருத்துக்களை அடித்தளமாக வைத்துப் புனைய பெற்ற நவீனம், மனித வாழ்வில் தோன்றி மறையும் இன்ப துன்ப ‘மின்னல்’களை இதில் காணலாம். சிந்தனைக்குச் சுவையூட்டும் நூல்.

ரிசை ரூ. 1-0-0 பக்கங்கள் 148

தனிப் பிரதி வேண்டுவோர்

ரூ. 1-0-0 M. O. செய்யவும்.

கலைமன்றம்—சென்னை-1

# அக்கினிக்

## கோபம்



மூன்றாம் பாகம்

# ச ர ம் ப ல்

சேன நாட்டு அரண்மனையில்.....

அக்கினிமித்திரர்!

பழி வாங்கும் படலத்திற்குப் பாதையமைக்க மோத விட்டுக் கொண்டிருந்தார், தன் எண்ணங்களை! அற்பதனத்திற்கு அஸ்திவாரக்கல் நாட்டு விழாவை நடத்த ஆயத்தமாகி, அது கடைசியில் ஆந்தை சங்கீதமாக முடிந்ததை எண்ணி வெட்கி வேதனையடைந்து வெதும்பிக்கொண்டிருந்தார்!

மனிதன் எண்ணங்கள் என்ன கிள்ளுக்கீரையா? அப்படியிருந்தால், 'இயக்கும் சக்தி ஏதோ

ஒன்றுள்ளது' என்றவது எண்ணியிருக்கும் அந்தச் சிலரும் எப்போதோ திருந்தி இருப்பார்களே!

அக்கினிமித்திரரின் ஆசை, தான் எப்படி எப்படி ஆட்டுவிக்கிறோமோ, அப்படியெல்லாம் வளைந்து கொடுக்கும் மெழுகு பொம்மையாக சாரங்கள் இருக்க வேண்டுமென்பது. ஆனால் சாரங்களு வளைந்து கொடுப்பான்? தன் மானப் பூமியிலே தவழ்ந்து விளையாடியவனாயிற்றே... ரத்தம் வேறு பட்டதாலே சித்தம் வளர்ப்பு நன்றியை மறந்துவிடுமா? அக்கினிமித்திரர், தான் நினைத்த ராகம்

முதல் அத்தியாயம்

# அக்கினிக் கோபம்

களைப் பாடவைத்து, ஒவ்வொரு ராகமும் சரியில்லை, 'இது குற்றம்-அது குற்றம்' என்று குற்றம் சாட்டி, அந்தக் குற்றத்திற்குக் கசையடி தரக் காத்துக் கிடந்தது கணவாக முடிந்தது. 'வழியென்ன? வழியென்ன?' என்ற கேள்வியே பலமுறை அவர் மனக் குகையில் எதிரொலித்துக் கொண்டிருந்தது.

**கேசவசேனன்!**

'நாட்டைக் கெடுக்க வந்த நச்சரவம்' என்று சேன நாட்டு மன்னன் வில்வருப சேனன் இப்போது விலா நோக ஏசிக்கொண்டிருந்தான். அந்த ஏசல் கேசவ சேனன் காதுகளில் விழாமலில்லை. விழுந்து என்ன பயன்? போதையிலிருப்பவனுக்குக் குயில் குரலா, அல்லது கோட்டான் அலறலா என்று புரிந்துகொள்வது முயற்கொம்பு தானே? தரங்கினியின் தங்க உடல் ஸ்பரிசுத்திற்காகக் கணத்திற்குக் கணம் காத்துக் கிடந்த கேசவ சேனனுக்கும் அப்படித் தானிருந்தது!

பாண்டிய நாட்டிலிருந்து கடத்தி வந்த இத்தனை நாட்களுள் எப்போதோ தான் எண்ணிய அந்தப் பயங்கரமான காரியத்தை

முடித்திருப்பான். ஆனால், ஏதோ ஒரு ரகசியத்திற்கு அடிமைப்பட்டுக் கிடந்ததால் அக்கினியத்திரரின் சொல்லை மீற முடியாமல் தவித்துக் கிடந்தான், அதே நேரத்தில் அக்கினியத்திரரின் சபதமும் நிறைவேறியாக வேண்டுமே என்ற காரணத்திற்காகவும்!

சேன நாட்டை அடைந்தது முதல் கேசவ சேனனுக்கு நித்திரை, சித்திரைப் பனியாகி இருந்தது! நிதானம், குழப்பாவதான மாகியது! ஆசையோடு, பொறுமைக்குப் பரிட்சை வினா ஒலை களைத் தந்து கொண்டிருந்தது!

தரங்கினி தன் பாதுகாவலி லிருந்தும், அக்கினியத்திரரின் மேற்பார்வையில் அடைபட்டுக் கிடக்கிறாளே, அதை மீறினால், சிலைமை வேறு ரூபத்தில் அரங்கேறிவிடப் போகிறது என்ற கலக்கத்தில், காராகிரகத்திற்கும், அரண்மனைக்கும் தன் கால்களைச் செலுத்திக் கொண்டிருந்தான் கேசவசேனன்!

**வில்வருபசேனன்!**

'முன் செய்த விளைப்பயன், பின்வந்து கவிழ்க்கும்' என்ற முதுரை என்னிடம் எண்பிக்கப்போகிறதா?' என்ற முணு முணுப்பில், அரண்



**கோவிமணிசேகரன்**



மனையில் தனக்காக அமைத்துக் கொண்ட அறையில் உலாவிக்கொண்டிருந்தார்.

தன் ஆசைக்கொரு மகன் சாரங்கன் காணாமல் போன நாள் முதல், முாட்டுக் குணத்திற்கு முற்றுப் புள்ளியைத் தேடாமல் தேடிப் பொறுத்திக்கொண்டு, பொறுமையிடம் தஞ்சம் புகுந்த மன்னன் விஸ்வரூப சேனன், தன் தம்பியின் தூர் நடத்தை எண்ணி பெரிதும் வேதனைப்பட்டுக் கொண்டிருந்தார். இந்த நிலைமைக்கு நாட்டை அவன் கொண்டு வருவான் என்று அப்போது அவர் நினைக்கவில்லை. நினைபாத காரணத்தால், நாட்டின் பொறுப்பை ஒப்படைத்த நாள் முதல், நிகழ்ந்த நாசங்கள் பல வற்றை இப்போது எண்ணும் போது, அவரால், முன்னோர்களால் பாடுபட்டமைத்த புதிய சேன நாட்டை நினைக்காமலிருக்க முடியவில்லை! நினைத்து என்ன பயன்? கண்களையும் குத்திக் கொண்டு, தேன் நிலவு ஞாபகமும் எதற்காகத்தான் வருகிறதோ?

சோழ நாட்டுத் தொடர்பு கொண்டு, பாண்டிய நாட்டைச் சூறையாடி, பிறகு சோழ நாட்டையே சுரண்டும் எண்ணத்தோடு புறப்பட்ட கேசவ சேனனுக்குத் தன் புத்திமதிகள் புலப்படாமல் போய் விட்டதே என்ற ஏக்கம் மன்னன் விஸ்வரூப சேனனுக்கு இருக்கத்தான் செய்தது. மேலும், தோல்வி கண்டதுமல்லாமல், நல்ல கலைஞனையும், அவன் அருங்காதலி அழகே உருவான தரங்கினியையும் கடத்திக் கொண்டு வந்து விட்டானே என்ற பயமும் இருக்கத்தான் செய்தது, படை பலமிக்க

பாண்டியன் இலேசில் விடமாட்டான் என்ற காரணத்தினால்!

## காராகிரகத்தில்.....

### நரங்கினி!

காராகிரகத்தில் அடைபட்டுக் கலங்கிய கண்களோடு குமுறிக் கொண்டிருந்தாள். பயத்தின் காரணமாகவும், பாசத்தில் பதிப்பிலே கிடைத்த காதலன் சாரங்கனின் பரிதாப முடிவின் காரணமாகவும் அவள் தூங்காத கண்களில் துயர நீர் வடித்து, தாங்காத இதயத்தில் தாக்குதல்களைப் பெற்றுக் கொண்டிருந்தாள். எப்படியும் நம் முடிவு சேன் நாட்டில்தான் என்ற முடிவிற்கு வந்துவிட்டாள். அது மட்டுமல்ல, தன் பட்டுக் கற்பை, பாவி கள் கந்தலாக்கிவிடப் போகிறார்கள் என்ற தீர்மானத்திற்கு வந்ததால், தற்கொலை செய்துகொள்ளத் தகுந்த வழியில்லாமல் தவித்துக் கொண்டிருந்தாள்! அவள் செந்திரி நாடற்றகு, “சாரங்கா, சாரங்கா” என்ற வார்த்தையைத் தவிர வேறு எதுவும் கிடைக்கவில்லை.

### சாரங்கன்!

“தரங்கினி! என் தங்கமே! பாவி களின் சூழ்ச்சியிலே நீ எந்தப் பாடுபடுகிறாயோ, பதைக்கிறதே என் இதயம்! என்னையும், உன்னையும் இந்த நிலைமைக்குக் கொண்டு வந்த எத்தரர்களின் செய்கையை, என் நண்பன் குலசேகரன் அறிந்தால், அடலேறுபோல் கொதித்தெழுந்து கொக்கரித்து ஓடி வருவானே! அறிவிப்பார் யார், தங்கமே, அறிவிப்பார் யார்? உன் கற்பு, சமைக்கும் பாத்திரமாகி, என் கலை, கழுகுகள் முன் சிதைந்த பிணமாகி, நாசமடையத்தான்



போகின்றன! நிலைமை அது  
வானால் நினைத்துப் பயன்? வரு  
வது வந்தே தீரும். புன் சிரிப்பிலே  
மரணத்தைக் காண வேண்டும் பூங்  
கொடி, புன் சிரிப்பிலே அந்தப்  
பொல்லாத மரணத்திற்கு வா  
வேற்புக் கொடு! இப்படி சாரங்கள்  
எத்தனையோ முறை என்னென்  
னமோ விதமாகக் கதறிப்பார்த்து  
விட்டான். அவன் கதறலிலே  
உதிர்ந்த காணாத வார்த்தைகள்,  
காவலர்களைக்கூட ஒருகணம்  
மயக்கிவிட்டது.

“அக்கினிமித்திரா! அடப்பாவி!  
நீயுமா கலைஞன்? ரத்தத்தை நீராக

மதிக்கும் ராட்சசனே! உன்னி  
டம் எப்படியடா அந்தக் கலை அண்  
டிற்று? ஏ, சிறைச்சாலையே! நீ  
எத்தனையோ நல்லவர்களை விழுங்க  
நினைக்கிறாயேயொழிய, தீய நெஞ்சு  
படைத்த தீவட்டியுருவங்களை  
விழுங்கித்தீர்த்துக் கட்ட ஏன் தயங்  
குகிறாய்? ஆமாம்! ஒருவேளை, அந்  
தத் தீவட்டியுருவங்களை விழுங்கி,  
தீக்கிரையாவதைவிட, நல்லவர்களை  
விழுங்கி நாள்பட நீடிக்கலாம் என்  
பது உன் எண்ணம் போலும்!  
அக்கினிமித்திரா? அதர்மம் என்  
றைக்காவது ஒரு தினம் அழிவுப்  
பரதையைக் காட்டியே தீரும்!”

என்று சாரங்கன் கதறிக் கொண் டிருந்தபோது, “ஹஹ் ஹஹ் ஹஹ்ஹா!” என்ற பயங்கரச் சிரிப் பொலி கேட்டது. ஆம், அது அக் கினிமித்திரன் அபாயச் சிரிப்பு தான்! அந்தச் சிரிப்பில் ஏதோ ஒரு புதிய சூழ்ச்சி புதைந்து கிடப்பதாகத் தெரிந்தது.

சிறைக் கதவைத் திறந்து, உள்ளே சென்ற அக்கினிமித்திர ரர், பக்கத்தில் வந்து நின்ற கேசவசேனனை ஒருமுறை நோக் கினார். கேசவசேனனும், “விஷயத் தை நீங்களே சொல்லுங்கள்” என் பது போல் கண் சைகை காட்டி னான்.

“சாரங்கா! உன்னை இதுவரை பாடு, பாடு என்று பலமுறை கேட் டுப் பார்த்தேன், நீ பாடுவதாகக் காணும். பரவாயில்லை. தவளை போடும் கூச்சலை நான் சங்கீதம் என்று விரும்பிக் கேட்டது என் தவறுதான். அது கிடக்கட்டும். உன்னையும், தரங்கினியையும் நாங் களாகப் பாண்டிய நாட்டுக்குக் கூட்டிய அனுப்புவதில் அவ்வளவு நல்லதாகப்படவில்லை. எனவே, பாண்டி மன்னன் சுந்தர பாண்டிய னையும், குலசேகரனையும் நாங்கள் விருந்தினர் என்ற முறையில் வா வேற்று, உங்களைக் கூட்டியனுப்ப ஆசைப்படுகிறோம். காரணம், நீ ஒரு நல்ல கலைஞன், உன்னைப் படுத்திய கொடுமைக்கு அவர்களிடம் மன்னிப்புக் கேட்டு அனுப்பு வதே சாலச் சிறந்தது! அதனால், இதோ, இந்த ஒலையில் தகவல் எழுதிக் கொடு, உடன் ஒற்றன் மூலம் அனுப்பி வைக்கிறேன்” என்று கூறிவிட்டு, “என்ன கேசவ சேனா?” என்று கேசவசேனனை நோக்கிக் கேட்டார் அக்கினிமித்தி

ரர். கெடுமதியாளன் கேசவசேன னும், “ஆஹா, தங்கள் சித்தம்” என்று கூறி நடித்தான்.

இருவரைப் பற்றியும் வந்த அந்த சில நாட்களுக்குள் நன்கு ணர்ந்து கொண்ட சாரங்கன், “குலசேகரனாவது நண்பன், மன் னரை அழைக்கக் காரணமென்ன? மன்னரென்ன, கிள்ளுக்கீரையா? இந்த மடையர்கள் நினைத்தபோது வர! இல்லை, இவர்கள், ஏதோ ஒரு சூழ்ச்சி செய்து, தமிழகத்தைச் சூரையாடத்தான் இப்படித் திட்ட மிட்டு வந்திருக்கிறார்கள்” என்று எண்ணி, அலட்சியமாக ஒரு சிரிப் புச் சிரித்தான். அந்தச் சிரிப்பைக் கவனித்த அக்கினிமித்திரர், “என்ன சாரங்கா, சிரிக்கிறாய்?” என்றார்.

“கழுதை போடும் கூச்சலுக்குக் காது கொடுப்பவன் நானல்ல” என்றான், தவளைச் சங்கீதம் என் றதை ஞாபகத்தில் வைத்துக் கொண்டிருந்த சாரங்கன்.

அக்கினிமித்திரருக்கு ஆத்திரம் பொங்கி எழுந்தது. “என்னடா சொன்னாய் மடையனே!” என்று கூறி பளார் என்று கன்னத்திலே அறைந்தார். அவர் உதடுகள் துடித்தன. ஏன், அந்தச் சமயம் அவர் தாடி, மீசையிலுள்ள உரோ மங்கள்கூட நீண்டு கொண்டன என்றும் சொல்லலாம்!

“உன் நன்மைக்காக நான் சொல்ல வந்தால் தாம் குறைவா கப் பேசி அவமதிக்கிறாய், அற் பனே!” என்று சினந்து கொண்டார், புகலிடமாய் விளங்கிய சேன நாட்டு அவைக் குரவர்.

“நன்மை! நரிகள்கூட செய்யும் தந்திரத்துக்குப் பெயர் இப்படி இருந்தால், நாபடைத்த எவனுமே

நான் சொல்லியதைத்தான் சொல்லியிருப்பான்!” என்றான் சாரங்கன்.

இத்தனை நேரம் பொறுமையாகக் கவனித்து வந்த கேசவசேனன், “குருதேவா! வீண்பேச்சுக்கு இடமளிக்க இது சமயமில்லை. பலாத்காரம் சாதிக்காததைப் பட்சாதாபம் சாதித்தது கிடையாது. எழுதகிரூரூ, இல்லையா? என்பதுதான் கேள்வி” என்றான். சாரங்கனும் “கண்டிப்பாக முடியாது தனக விஜயர்கூட்டமே! எங்கள் உயிரைப் பணயம் வைத்தாலும் வைப்போமே யொழிய, எங்கள் பொன்டைடைப் போக்கற்ற உங்களுக்குப் பொழுது போக்கு இடமாக்க எள்ளளவும் சம்மதியோம்!” என்று திட்டவாட்டமாகக் கூறிவிட்டான்.

எத்தனையோ தடவை, இதமாகவும், கோபமாகவும், துன்புறுத்தியும் கேட்டுப் பார்த்து விட்டனர். சாரங்கன் கொஞ்சமும் அசைந்து கொடுக்காமல் தானிருந்தான்.

அக்கினிமித்திரர் இப்போது எல்லையை மீறிவிட்டார். “கேசவசேனா! உன் எண்ணத்திற்கு இன்பமூட்டும் சந்தர்ப்பம் நெருங்கிவிட்டது! போய் தரங்கினியைக் கூட்டி வா!” என்று உத்தரவிட்டார். சமயத்தைஎதிர் நோக்கிய சதிக்காரன் கேசவசேனன், மறுகணம் தரங்கினியை இழுத்துக் கொண்டு வந்து

நிறுத்தினான். அக்கினிமித்திரர் இடி, இடி எனச் சிரித்தார்.

“சாரங்கா! இப்போதாகிலும் நான் சொல்வதைப் போல் எழுது! இல்லை, தரங்கினியின் கற்பு, கேசவசேனன் பசிக்கு இரையாகி விடும்” என்றார்.

சாரங்கனும், “எங்கள் உடல்தாமே உங்கள் அட்டகாசத்திற்கு, உணவாகிறது! பரவாயில்லை! எத்தனையோ கோடி தமிழ் மக்களுக்காக, நாங்கள் தியாகம் செய்ததில் பெருமையேயடைவோம்!” என்றான், தீவிரமாக.

கேசவசேனன், வெறி கொண்ட வேங்கையானான். அவன் நிலைமையைப் புரிந்து கொண்ட அக்கினிமித்திரர், ‘உம்’ கொட்டி விட்டு அந்த இடத்தை விட்டு நகர்ந்து விட்டார். மறுகணம், தரங்கினி, சாரங்கன் கண் முன்னே களங்கமாக்கப்பட்டாள். கைகளைக் கட்டுக்குக் கைதியாக்கியிருந்த சாரங்கனால், கண்களை மூடிக் கொள்வதைவிட, அந்தச் சமயம் எதையும் செய்ய முடியவில்லை. கைகள் கட்டுண்டு கிடக்கா விட்டால்தான்



என்ன? வாள் பிடிக்கும் கையா  
அது?

கேசவசேனன், வெற்றிச் சிரிப்புச் சிரித்தான்! பேடிகள் கூட ஒன்றைச் சாதித்து விடுவார்களே யானால், அதற்கும் பெயர் வெற்றி தானே?

“சாரங்கா! இன்று மாலைச் சூரியன் மறையும்போது, நீயும் மறையப்போகிறாய். ஆனால், என் மனதைக்கவர்ந்த தரங்கிணி, என் இஷ்டமகிஷியாகப் போகிறாள்” அதுவரை தரங்கிணியைப் பார்த்துப் பார்த்து அணு அணுவாக உன் உயிர் கரைபட்டும்” என்று கூறி விட்டு சிறைக் கதவை மூடிக் கொண்டு வெளியேறினான்.

சில நாழிகைகள்வரை மௌனமாகவே ஒருவரையொருவர் உற்று நோக்கிக் கொண்டிருந்தார்கள். கடைசியில், தரங்கிணியின் இதயம் உணர்ச்சிப் பெருக்கெடுத்து, ‘கோ’வென்று கதறியவளாய்சாரங்கனைச் சேர்த்துக் கட்டிக் கொண்டாள். சாரங்கன் விம்மி விம்மி வேதனைப்பட்டான். அவன் நாக்குழறியது.

“தங்களைத் தொட்டுவிட்டேன். களங்கக் கரங்களை மன்னித்து விடுகண்ணா!” என்றாள் தரங்கிணி.

“தரங்கிணி! நீயா கண்ணை களங்கமடைந்தவள்? என்வரை அப்படி நினைக்கவில்லை. தாய் நாட்டிற்காக நாம் தியாகம் செய்தே தீரவேண்டும். நம்மைப் பயன்படுத்தி, மன்னரையும், இளவரசரையும் கைது செய்து, நாட்டைச் சூறையாட எண்ணிய இந்த நாசகாலர்களுக்கு நேரம் நெருங்கி விட்டது கண்ணே!” என்று குமுறினான் சாரங்கன்.

“அன்பா! உயிரை இழக்கப் போகும் இந்தச் சமயத்தில் உன் னடியாளின் ஒரு விருப்பத்தைப் பூர்த்தி செய்வீரா?” என்றாள் கரங்கிணி.

“சாரங்கனும், “என்ன கண்ணே! கேள். முடிந்தால், இந்தக் கடைசியே நேரத்தில் அதையாவது முடித்து உன்னைத் திருப்தி செய்கிறேன்” என்றான்.

“ஒரு பாட்டு.”

“இந்த நேரத்திலா?”

“வேறு எந்த நேரத்தில்தான் நான் கேட்கப் போகிறேன்?”

“பாடுகிறேன் கண்ணே! அது தான் என் கடைசி பாட்டு, கடைசி மூச்சு!” என்று கூறி பெருமூச்சு விட்டதும், ‘சகமபநிச’ என்ற சுரத்தை அசைக்கும் பெருங்குரலை எழுப்பினான். அவன் கண்களில் தீப்பொறிகள் பறந்தன. முகம் சிவந்தது. கோபத்தின் உச்சநிலையடைந்த அவன் சாரீரத்தில், மிதந்து அக்கினிக் கோபம்! ஆம், அவன் பாடியது அக்கினிக் கோப ராகத்தில் அமைந்த பாடல்—சாபத்தின் கோர்வையில் கோர்க்கப்பட்ட வார்த்தைகள்!

சாரங்கனின் பயங்கரமான தொனியில் எழுந்த பாடல், அரண்மனையே ஒரு ஆட்டம் கொடுத்து விட்டது. பல நாட்களாக சாரங்கனின் பாட்டிற்காக எதிர்பார்த்திருந்தவர்கள் கூடி விட்டார்கள். ஏன், அக்கினிமித்திரரும், கேசவசேனனும் கூட, கேள் விப்பட்டு ஓடி வந்தார்கள். சாரங்கனின் பயங்கரமான பதத்திலே முந்த அக்கினிக் கோபம் இராகம் அக்கினிமித்திரரை திணறச் செய்தது. மேல் பஞ்சமத்திற்கு மேல்

வேதனையால் வாடுகின்ற உள்ளத்துடன் அம்மா மகனைப் பார்த்தாள். கண்களில் கண்ணீர் துளிகள் வழிந்தொழுகி வறண்டு போயிருந்தது. அவள் தளர்ந்து போயிருந்தாள். சிறிது நேரமான போது அந்தத் தாயும் தந்தையும் கண்ணயர்ந்தார்கள்.

சாமக்கோழி கூவியது. ஈரக் காற்று சன்னல் வழியாக உள்ளே வந்தது.

“மியாவ்! மியாவ்!”—வெளியில் பூனையின் சத்தம். காலதத் துளைக்கிற சப்தம். அம்மாதான் முதலில் அதைக் கண்டாள். அவள் ஓடிச் சென்று கதவைத் திறந்தாள். கறுப்பி வேகமாக உள்ளே துழைந்தாள். அவள் பயந்து போயிருந்தாள். அவளுடைய கழுத்தில் ஓர் கயிறு கட்டப்பட்டிருந்தது.

அவள் ஓடிச் சென்று வேலுவின் கம்பளிக்குள் புகுந்து கொள்ள முயன்றாள்.

விளக்கைப் பற்றவைத்தபோது மெத்தையில், நிறைய இரத்தம், கயிறு கழுத்தை அழுத்தியதால் ஏற்பட்ட காயத்திலிருந்தும் இரத்தம் ஒழுகிக் கொண்டிருந்தது!

கறுப்பி வேலுவின் உடம்போடு சேர்ந்து படுத்தாள். அவள் இப்படியும் அப்படியும் நெளிந்த போது வேலு கண் விழித்துப் பார்த்தாள்.

“அய்யோ கறுப்பி!...கறுப்பி!”

கறுப்பி பரிதாபமாக அவளைப் பார்த்தாள். பிறகு அவள் கண்களை மூடிக்கொண்டாள்; பின்னர் மூடிய கண்கள் திறக்கவேயில்லை!

(மலையாளக் கதையொன்றைத் தழுவி எழுதப்பட்டது.)

விற்பனையாகிறது!

அழகிய முகப்பு

## வாழ்க்கைப் போர்

மா. தங்கவேலின் கற்பனைக் கருவூலம்



இன்றைய சமூகம் ஒரு சதிக்கூடம்! ஏமாற்று லீலையால் ஏற்றங்கொண்டவன். கோமான் நிலையிலே பரவசப் பண்பாடிக் களிக்கின்றான்; சூதுத் திட்டத்துக்கு; சூழ்ச்சி வலைக்கு ஆளானோர் வஞ்சகத்தால் சிறை பிடிக்கப்படுகின்றனர். சமூகமென்னும் சதிக்கூட்டத்திலே-வஞ்சகச் சிறையிலேகைதியாகி கண்ணீர் வழித்துக்கொண்டிருப்பவர்களிலே சிலரை இங்கு படம் பிடித்துக் காட்டப்படுகிறது. அந்த சமூகக் கைதிகளின் வேதனைக்குரலைத்தான் உங்களுக்கு வேதனை விருந்தாகித் தருகிறார் ஆசிரியர் தங்கவேலர்.

விலை ரூபாய் 1-0-0

தனிப்பிரதிக்கு ரூ. 1-2-0 ஸ்டாம்பு அனுப்பு.

மகள் கயனி, த. பெ. எண். 275, சென்னை-1.

# உருசியநாட்டுத்

## தலைமகன்



க. சீராமசுந்தரன்

பல பெரும் தலைவர்களை உலக நாடுகள் கண்டிருக்கின்றன. அவர்கள் வீரத்தால், அறிவால், தந்திரத்தால் பரம்பரைப்புகழால் சிறந்தவர்களாய் விளங்கினார்கள். அவர்களில் ஏழ்மைபை ஒழித்து உழைப்பால் உயர்ந்தவர்கள் ஒரு சிலரே. அந்த விரல்விட்டு எண்ணக் கூடியவர்களில் லெனினும் ஒருவர். லெனினைப் பற்றிய 'டேல்கார்னிக்' இக்கட்டுரை மிகவும் தெளிவான குறைவான செய்திகளைக் கொண்டது. இருப்பினும் அப்பெருமகளை ஓரளவு கண்டு கொள்ள இக்கட்டுரை துணை செய்யும்.....

ஒருமுறை பெட்டியினுள் உறங்கியவன், இன்று முதல்வகைப் போற்றப் படுகின்றான்!

உழைப்பால் உயர்ந்த, தன்னலமற்ற ஒரு பெருமகனைப் பற்றியது இக்கட்டுரை. ஏழுலட்சம் மக்கள் கொண்ட நகரே இன்னும் அவர் பெயரால் காட்சியளிக்கிறது. ஒரு

கோடி மக்கள் அவரைத் தங்களது இரட்சகனாக மதிக்கிறார்கள்.

அவர் பெயர்தான் லெனின். சுருள் உரோமங்களாலான வழக்கைத் தலைகொண்டவர். அவரது முழுப் பெயர் விலாடிமிர் ஐலிச் உலியானப் என்பது. நாற்காலியில் உட்காரும் போது அவரது குட்டையான கால்கள் தரையைத் தொட மிகவும் ஆவலுறும்!

அவரது தோற்றத்தைப் பற்றி அவர் ஒருபோதும் கவலைப்படார் இல்லை. அவரது காலுறைகள் வழக்கமாக நீளமாகவே இருக்கும். பட்டுக் குல்லாயையோ, காவி பணியையோ அவர்தம் வாழ்நாளில் அணிந்ததே இல்லை. அவர் மிகவும் மகிழ்வோடுதான் மணவாழ்வு ஏற்றார். அவரது துணைவி அவரை மிகவும் அன்புடன் போற்றினார். அழியாத துன்பத்திற்கெல்லாம் துணையாக நின்றார் அவ்வம்மையார். லெனின் நாடு கடத்தப் பட்டகாலே, அவரது துணைவியார்

அவரை விட்டு நீங்கவே மறுத்து விட்டார்; லெனின் பாதுகாப்பையும் நலனையும் விழைந்ததால் அவரும் நாடு கடத்தப்பட்டார். சைபீரியாவில் துணையற்றிருந்தகாலே அவர் அதிக நேரம் ஓய்வு பெற்றிருந்தார். அந்நாட்களில் சதுரங்க ஆட்டத்தில் முதன்மையாகத் திகழும் வாய்ப்பு கிட்டிற்று. வெகு தூரம்வரை தம் நண்பர்களுடன் இவ்வாறு காலங்கழிப்பார்; அவரது பழக்கம் அது.

இளமை வாழ்வில் அவர் தனிமை, விளையாட்டு, உரையாடல் இவைகளில் வேட்கை மிக்கவர். ஆனால் உடற்பயிற்சியில் அவர் அவ்வளவாக ஈடுபாடு கொண்டதில்லை. அவர் இசை, கவிதை, மதம் இவற்றில் விருப்பற்றவராகவே விளங்கினார். அதுகாலே அவர் 'சட்டம்' பயின்றார். நாலுமொழி பேசும் வல்லுனராகவும் திகழ்ந்தார் அவர்!

மூன்றாம் அலக்சாண்டரைக் கொல்ல சதி செய்தார் என்று ருஷ்ய அரசியலார் லெனினின் சோதாரைத் தூக்கிவிட்டனர்; பின் லெனினையும் அவரது தீவிர சீர்திருத்தக் கருத்துகளால் நாடு கடத்தினர். பனி மண்டலம் ஆட்சி புரிந்த சைபீரியாவில் ஒரு ஊருக்கு அவர் நாடு கடத்தப்பட்டார். சோகத்தின் உருவே ஏழ்மையின் சின்னங்களாய் உழன்ற ருஷ்ய உழவர்களை அங்கு கண்டார். மதசம்பந்தமான விடுமுறை நாட்களைத் தவிர அந்த ஏழ்மை உருவங்களுக்கு நல்லுணவு அளிக்கப்படவில்லை!

1891-ல் பெரும் பஞ்சப் பேய்கொடரத் தாண்டவமாடினபோது பட்டினியாலும், நஞ்சுக் காய்ச்சலாலும்,

காலராவாலும் நெந்து மடிந்து ஏழ்மையின் உழன்ற ஏழை உழவர்களை, அவர் மறுமுறையும் சந்தித்தார். அதுபோது ஏதோ ஒருவித தீவிர புரட்சி நிகழத்தான் போகிறதென்று நினைத்துக் காட்டினார் லெனின். அது முதற்கொண்டு சுடர் விட்டொளிக்கும் ஒரு புரட்சியாளனாகத் திகழ்ந்தார் அவர்.

அடுத்த இருபத்தைந்து ஆண்டுகள் அவர் ஜெர்மனி, பிரான்சு, போலந்து, இங்கிலாந்து ஆகிய பல நாடுகளில் வாழ்வைக் கழித்தார். நிலையான வாழ்வு வாழவில்லை அவர்; இன்னொருன்ன வாழ்வுக்கு அவர் பலமுறையாலும் தூண்டிப் பெற்றார்

இலண்டன் மாநகரில் வாழ்ந்த போது பொதுவுடமைத் தந்தையாம், காஹ்மர்க்கின் சுவத்தினே அடிக்கடி சென்று கண்ணுற்று வந்தார்.

சிலபோது கைதானதின்னும் தப்பிப்பதற்காக உழவகைவும், மாலுமியாகவும், தொழிற்சாலை வேலையாளன்போன்றும், தன்னை மாறு வேடத்தில் ஆக்கிக் கொண்டார்; சிலநேரம் பெண்ணாகவும் மாறச் செய்தார் அவர்! எப்போதும் ஆதாரமற்ற அடிபோன பெட்டியினுடே அவர் பிரயாணம் செய்தார். அந்த உருக்குலந்திப்பெட்டியில்தான் இரகசியத் தாள்களையும் பல சூற்றச் சாட்டு தஸ்தாவேஜிகளையும் வைத்திருந்தார்; சில சமயம் அவைகளைக் காய்கறித் தோட்டத்தினுள் புதைத்து வைத்தார். அவற்றின் மேல் வெங்காயம், முட்டைக்கோசு முதலியவற்றைப் பயிரிட்டார்.



சிறைவாழ்வு நாட்களில்தான் புரட்சிகரமான புத்தகம் ஒன்றை உருவாக்கினார். 'ஒற்றமையைத்' தவிர்க்கும் பொருட்டு 'மைக்குப் பதிலாகப் பாலை உபயோகித்தார். அவ்வெழுத்துக்கள் வெந்நீரில் நனைப்பெற்றால்தான் படிக்க இயலும்! தம் நண்பர்களுக்கும், கண்ணுக்குப் புலப்படாத 'மை'யையே உபயோகிக்கக் கற்றுக் கொடுத்தார். இத்தகைய கடிதம் ஒன்றை தம் நண்பர்களிடமிருந்து பெற்றால் அவர் சிறை காப்போனை தேநீர் வாங்கி வரச் சொல்வார். காவற் காரன் அகன்றதும் வெந்நீரில் நனைத்து அக்கடிதத்தைப் படிப்பார்.

1917-ம் ஆண்டு நவம்பர் மாதம் ரஷ்யாவின் சர்வாதிகாரியாக நிலை

### ஸோவியத் தலைவர்களோடு பழக அமெரிக்காவின் நாட்டம்

ரியூயார்க், ஏப்ரல் 15

ஸோவியத் தலைவர்களைக் கண்டு பேசும் வாய்ப்பு ரஷ்யாவிலுள்ள வெளிநாட்டு ராஜதந்திரிகளுக்கு மிகவும் அதிகமாகக் கிடைக்க வேண்டும் என்று மாஸ்கோவில் உள்ள அமெரிக்க ஸ்தானிகர் ஸோவியத் பிரதமர் புல்கானி டைம்சொன்றார்.

ஆஸ்திரியப் பிரதமர் ராப் என் பவரைக்கெளரவிக்கும் பொருட்டு நடைபெற்ற விருந்தில் புல்கானி னோடு பேசிக் கொண்டிருந்த போது அமெரிக்க ஸ்தானிகர் சார்ல்ஸ் ஈ. போலென் இவ்வாறு கூறினார். இதனால் ஒருவரைப்பொரு வர் சரிபாய் அறிந்து கொள்ளும் வாய்ப்பு ஏற்படும் என்பதை புல்கானினும் ஒப்புக்கொண்டார்.

பெற்றார் லெனின். மேலும் தனிப்பட்ட சொத்துக்களை உடனே பறிமுதல் செய்தார். உழவர்கள் நிலங்களை ஆட்கொண்டமையால் பெரும் நிலபிரபுக்கள் அங்கிருந்து ஓட்ட மெடுத்தார்கள்!

விலை மதிக்கவொண்ணா, வேலைப் பாடுகளமைந்த ஆடையணிகளைத் தங்கள் காலணிகளில் பொதித்தனர். உழவர்கள் தலைசிறந்த ஐரோப்பிய குயவர்களால் ஆக்கப்பட்ட பொருள்களை ஊறுகாய் ஜாடிகளாய் உபயோகித்தார்கள் அவர்கள்!

அப்போது பொருளாதார நிலையில் ரஷ்யா பெரிதும் வாடி வதங்கிற்று. மற்றவர்களுக்குச் சர்க்கரை கிடைக்கவில்லை எனும் காரணத்தால், தனது தேநீரில் சர்க்கரை போட்டுக் கொள்ளவில்லை. அவ்வாக்க வேலை அஞ்சா நெஞ்சன்.

ரஷ்யநாட்டின் தலை மகனாக வாழ்ந்த காலையும் அவர் ஒரு சிறிதும் ஆடம்பரத்தை விரும்பினரில்லை. நாளொன்றுக்குப் பதினெட்டு மணிமுதல் இருபது மணிக்குக் குறையாமல் அவர் பணியாற்றினார். எழுதும் வேலை முதற்கொண்டு எல்லா வேலைகளையும் தானே கவனித்தார் அவர்.

ஐந்தாண்டுகட்குப் பின் அவர் இருதயக் கோளாறால் பெரிதும் அவதிப்பட்டார். அதற்குப் பின் பக்கவாதமே உண்டாய் விட்டது. அவர் பேசும் ஆற்றலிழந்தார்; மறுமுறையும் அதனால் குழந்தை போல் பேசக் கற்றுக்கொண்டார். அவரது வலக்கை பக்கவாதத்தால் பெரிதும் பாதிக்கப்பட்டு வலிமை இழந்தது. அதனால் அவர் இடக்கையால் எழுதும் திறன் பெற்றார்.

இரண்டாண்டுகள் அவர் நம்பிக்கையற்ற நிலையில் சாவோடு

போராடினார். “நான் ஆற்ற வேண்டிய பணிகள் எவ்வளவோ உள்ளன” எனப் பலமுறை அவர் தன்னையே நொந்து கொண்டார்.

இன்று ரஷ்யாவில் அவரது உருவப்படம் ஒவ்வொரு இல்லத்திலும், ஒவ்வொரு தொழிற்சாலையிலும், ஒவ்வொரு தொழிலாளர் குழாத்திலும் காட்சியளிக்கின்றது. தரகு வியாபாரிகள் அவரது உருவப் படத்தைத் தங்கள் பொருள்களின் தலைப்பில் தொங்க விடுகின்றனர். தோட்டத் தொழிலாளர்கள் அவர் உருவைப் போன்று மலர்களைப் பண்படுத்திச் செம்மையாக்குகின்றனர். கம்பளத் தயாரிப்பாளர்கள் அவரது முக அமைப்பை கம்பள விரிப்பில் நெய்கிரூர்கள். இலட்சக்கணக்கான மக்கள் இன்றும் அவரைப் போற்றிப் புகழ்ந்து அவர் வழி நடக்க முயல்கின்றனர்; அவர் செய்த பணிகளுக்குப் பண்பாடுகின்றனர். அவர் சுவக் குழியினின்றும் மீண்டு வந்து உதவி செய்வதாக அவர்கள் அற்புதக் கதையை ஆக்குகின்றார்கள்; அவர் மேல் உள்ள நீங்காப் பாசத்தால் போலும்!

கண்ணாடியாலான நறுமணம் கமழும் சுவப் பேழையின் கண்ணே அவரது உடல் இன்றும் இருக்கின்றது. ஒரே சமயத்தில் நூற்றுக்கணக்கான மக்கள், அவரது மூடப்பெருத தலையைக் கண்டு வணங்கி, தங்கள் நன்றியறிதலைத் தெரிவித்துக் கொள்கிறார்கள். ஆயிரக்கணக்கான மக்கள், அவருக்குத் தங்கள் மரியாதையைக் காணிக்கையாக்குகின்றனர். உலக சரிதத்தில் புது சகாப்தத்தை உண்டுபண்ணி அதற்குக் கட்டியங் கூறுபவனாக விளங்கும் லெனின் அருகில் இரு போர் வீரர்கள் துப்பாக்கிகளோடு இன்றும் காலைப் பரிசீலிக்கிறார்கள்!

## வெளிவந்துவிட்டது!

மாணவர்களின் ஆங்கில தமிழ் பொக்கிஷம்!  
சிறந்ததொருபடைப்பு!

ஸ்ரீமகள் மாக்கெட்  
இங்கிலீஷ்-தமிழ் அகராதி

English-English  
Tamil Dictionary

20000 க்கு மேற்பட்ட ஆங்கில வார்த்தைகளுக்கு விளக்கம் நிறைந்த ஆங்கிலப் பதங்களும்— அதற்கேற்ற தமிழ்ப் பொருளும் இதில் சேர்க்கப் பெற்றிருக்கின்றன. இது உயர்நிலைப்பள்ளி மாணவர்களுக்குப் பெரிதும் பயன்படும் வகையில் தொகுக்கப் பெற்ற ஆங்கில அகராதி யாகும்.

விலை ரூ. 2-8-0

ஸ்ரீமகள்  
கம்பெனி

த. பெ. எண்—275

சென்னை—1

# புதுயுகத்தின் பொன் னேடு!



ஏம். ஏஸ். ஏன். இராசன்.

மலரும் திராவிடத்தின் ஒப்பற்ற கவிஞர்! ஆம் புதுவை தந்த புரட்சிக்கவி! தன்மான இயக்கத்தின் தனிக் காவலன். அந்த நல்லோனின், நாட்டின் கவியின் பிறந்த நாள். ஏப்ரல் திங்கள் 17-ம் நாள்! அந்த நன்னாள் நலிந்துபோன திராவிடரின் பொன்னாள்! வீழ்ந்து பட்ட திராவிடத்தின் எழுச்சிநாள்! வீணர்களின் கொட்டத்தை ஒழித்த விடுதலை விரும்பியின் பிறந்தநாள்!

அந்நாளிலே பாட்டாளியின் உயர்வுக்காக பாடுபட்ட, கவி பாரதிதாசனை நினைத்து, அவரின் நீள் கருத்தைப் பின்பற்றி நாம் பிறந்த சமுதாயத்தை சீர்திருத்தும் சீரான பாதையிலே சிங்கங்களை திரண்டு நிற்போம் வாரீர்!

நமக்காக, நாட்டின் விடுதலைக்காக, தொழிலாளியின் உயர்வுக்காக ஓராயிரம் கவிதைகளை உருவாக்கித்தந்த திராவிடத்தின் ஷெல்லி! என்றே குலமும் ஒருவனே தேவன் என்று நன்றென வாழ்ந்த திராவிடரின் தை நாலு சாதிபாக்கி, அதிலே நாலாயிரம் உட

பிரிவை உண்டாக்கி நலிய வைத்து அந்த நலிந்தோரின் வாழ்விலே ஏற்றம்கண்ட நடோடிக்கூட்டத்தின் நச்சுத்தன்மையை நாட்டிற்கு எடுத்துக்காட்டிய நாவலன்! செந்தமிழ்பாவலன்! ஆம்! பாரதிதாசன் அந்த பாரதியின், பரம்பரையின் முதல்வன்! அந்த முதியோன் பிறந்த நாள் ஏப்ரல் 17.

காய்ந்த புல்லும், கிழிந்த பஞ்சாங்கமும் கைமுதலாகக்கொண்டு கங்கைகொண்டாளின் பரம்பரையைக் கசக்கிப் பிழிந்த கனக விசயரின் கூட்டத்தின் கபட நாடகத்தை கன்னிக் தமிழனுக்கு எடுத்துக்காட்டி,

கொலை வாளினை எட்டா—மிகு கொடியார் செயல் அறவே

என வெற்றி முரசுகொட்டிய திரு இடத்தின் வால்ட் விட்மன்! அவர் இங்கே பிறந்துவிட்ட காரணத்தினால் ஏற்றம் பெறவில்லை. அங்கே பிறந்திருந்தால் ஆஸ்தான கவியாக கப்பட்டிருப்பார்! நன்றி கொன்ற தமிழனே, செத்தபின் மணி மண்டபம் கட்டி, சிந்துபாடும் தேசியத் தோழனே! உன் நன்மையை, உன்

நாட்டின் நன்மையை, உன் மொழியின் நன்மையை தனது நன்மையெனக்கண்டு நலிந்த இனத்தின் நாடியைப் பார்த்து, நாட்டின் நோயைக்கண்டு அதன் இடர்களை ஒப்பற்ற கவிதைகளை உருவாக்கித் தரும் தமிழ்க் கவியின் பிறந்தநாள் ஏப்ரல் 17.

அந்தக் கவிதைபிலே சிதறிய மணிகளைப்பார்! மறந்துவிட்ட உன் மதியினத்தை நினைத்துப்பார்! அகில இந்தியாவென்று அழகாகப் பேசும் நண்பனே! நாட்டின் மக்கள் தொகை பெரிது! என் உலகிலே இரண்டாவது இடத்தைப்பெற்ற பாரதத் திருநாடு! எண்ணிக்கை பெற்றுள்ள அளவு ஏற்றம் பெறவில்லை. எப்படிப் பெறமுடியும்? இங்கேதான்

வாழ்கின்றார் முப்பத்து

முக்கோடி மக்களென்றால் சூழ்கின்ற பேதமும் அந்தத்

தொகையிருக்கும்.

என்று இடித்துக்காட்டும் இனக் கவி பாரதிதாசன்; இல்லையென்று மறுக்க முடியுமா? இந்த நிலை ஏன்? எப்படி வந்தது? யாரால் ஏற்பட்டது? தோழனே! ஆரியம் விளைத்த கேடல்லவா? ஆடுமாடு ஒட்டிவந்து ஆட்சியைக் கைப்பற்றி, குல்லுகப்பட்டர்களின் குள்ளநரித்தனத்தால் ஒன்றென வாழ்ந்த மக்களை மதத்தின் பேரால், மடத்தனத்தின் பேரால் மாக்களாக்கிய மாபாதகச் செயலை நினைத்து, நெஞ்சுதுடித்து, நிலையை உணர்ந்து மக்களைப் பார்த்து

மத ஓடத்திலேறிய மாந்தர்களே

—பலி

பீடத்தில் சாய்த்தீரே!

என எச்சரிக்கை தந்த எழுச்சிக் கவி! அந்தப் பண்பாளனின் பிறந்த

நாள் ஏப்ரல் 17. மனித வாழ்வின் மறக்கமுடியாத ஓர்நாள்! மதம் அபின் என்றான் மேல்நாட்டு அறிஞன்! மதம் ஓர் பஸ்பீடம் என்றார் திராவிடத்தின் கவி. மதம் வெறி என்றான் ஓர் மேதை! மதம் ஓர் கூட்டம் உண்டுகொழுக்க வகுத்த வலையென்றான் இன்னோர் அறிஞர்! அத்தனையும் உண்மை! மதம்! அந்த மாயவாதத்தைக் காட்டி குன்றக் குடியும், வாரியும் வகையாக வாழ்கிறது! இனிபுமா ஏமாந்துகொண்டிருப்பது!

ஊறும் பகுத்தறிவை இல்லாது

ஒழித்துவிட்டு

சாரற்ற சக்கையாய்ச்

சத்துடம்பை குன்றவைத்து அருள் நெறியென்றும், ஆத்மார்த்தமென்றும், ஆகாத மொழிபேசி இருக்கும் வாழ்வை இழந்து, இளித்தவாயாய் இருக்கும் தமிழனே! வா கவி காட்டும் உலகிற்கு செல்வோம். புது உலகை காணும் புரட்சிக் கவியின் வழியைப் பாரீர்!

புதியதோர் உலகை செய்வோம்

—கெட்ட

போரிடும் உலகத்தை வேறேடு

சாய்ப்போம்

பொது உடமைக் கொள்கைதனை

திசையெட்டு சேர்ப்போம்

புனிதமோடதை உயிரென

காப்போம்.

எனச் சூழூரைக்கும் புரட்சியின் சின்னத்தின் பிறந்த பொன்னுள் ஏப்ரல் 17-ம் நாள்! அந்த நன்னூலை நாட்டோரின் சொந்த நாளாக, நலிந்துவிட்ட திராவிடரின் விடுதலை நாளாகக் கொண்டாடி, குள்ள மனத்தினரின் கொள்கையை குவலயத்திற்கு எடுத்துக்காட்டி, கவி பாரதிதாசன் அவர்களை சிறப்பித்து

இன்னும் ஏராளமான கவிதைகளை உருவாக்க உதவி, ஊக்கமூட்டி, விடுதலைபெற்ற திராவிடத்தைக் காணவேண்டும். அத்தனைக்கும் அடிப்படை நாள் ஏப்ரல் 17-ம்நாள் நாம் என்ன வாழ்த்தெரியாத வர்களா? வாழ்ந்தவர்கள்! வாழ்ந்து காட்டியவர்கள்! உலகத்திற்கே நாகரிகத்தைக் கற்றுத் தந்தவர்கள்! வீரத்தின் விளை நிலம் இந்த திரு இடம்! அந்த வீரம் இன்று எங்கே? அதை நினைவுபடுத்தும் கவியின் கவிதையைக் காணுங்கள்.

இழந்த பழம் புகழ் மீள  
வேண்டும்—நாட்டில்  
எல்லோரும் தமிழர்களாய் வாழ  
வேண்டும்  
வழிந்தொழுகும் சுவைத் தமிழே  
பெருகவேண்டும்.

எனக் கனவுகாணும் கவியின் கனவை நினைவாக்க ஏப்ரல் 17-ம் நாள் வழி வகுக்கும் பொன்னாள்! நம்முடன் பிறந்த தேசியத்தோழர்கள், தேசியம் பேசி வடக்கிடம் வாழ்வை ஒப்படைத்து, இந்திக்கு ஏற்றம் தந்து, இளித்த வாயையும், ஏமாந்த எடுபிடியாய் ஏங்கிநிற்கும் திராவிடா இது முறைதானா? நீதியா? நெஞ்சிலே கையைவைத்து சித்தித்துப்பார் செந்தமிழ் தோழனே!

வயியோர் சிலர் எளிபோர் தமை  
வதையே புரிசுவதா  
உதவாதினி ஒரு தாமதம்  
உடனே விழி தமிழா!  
எனத்தாங்கிய தோழனைத் தட்டி  
எழுப்பி தன் நிலையைக் காட்டி,  
பொறுத்தது போதும் பொங்கி  
எழு, என இலட்சிய முரசு கொட்  
டும் உரிமைக் கவியின் பிறந்தநாள்  
ஏப்ரல் 17-ம் நாள்.

அய்ந்தாண்டு திட்டம் எனக்கூறி  
அருக்பெரும் திட்டங்களை அங்கே

போட்டு உதவாத ஒருசில திட்டங்  
களை தெற்கேபோட்டு, தேசியம்  
பேசித் திராவிடத்தை மார்க்கட்  
டாக்கி மனம் பூரிப்படைகிறது.  
டில்லி ஏகாதிபத்தியம்.

சிங்கமென்ற இளங்காளைகளே  
தீவிரம் கொள்ளுவீர் நாட்டி  
னிலே

என வீரத்தை ஊட்டி.

பங்கம் விளைத்திடில் தாய்

மொழிக்கு—உடல்  
பச்சைரத்தம் பறிமாறிடுவோம்  
எனச் சூழூரைத்து, இந்தி வெறியர்  
களின் இடுப்பொடித்து, சொந்த  
மொழியாம் செந்தமிழுக்குத் தலை  
வணங்கும் தன்மானக் காவலன்  
பாரதிதாசன் பிறந்த நாள் ஏப்ரல்  
17-ம் நாள்.

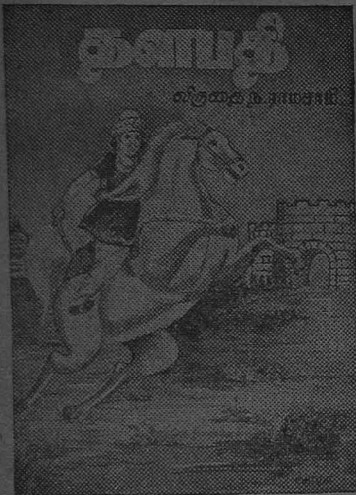
எங்கெங்கும் இளங் கவிஞர்கள்  
எவரும்பெறமுடியாத ஏற்றம்! வாழ்  
நாழிலே வெற்றிகாணும் விடி  
வெள்ளி! திராவிடத்தின் ஷெல்லி!  
பைரன், விட்மன் அத்தனைபேரும்  
ஒருருவில்! ஆம். கவி பாரதிதாசன்  
அவர்கள் உருவத்தில் புதிய தமிழ்  
முகம் கண்ட புதுமைக்கவி! பாரதிய  
பரம்பரையின் தலைமைக் கவி! தன்  
மானத் தங்கம் கவி பாரதிதாசன்!  
பாரதிதாசன் அவர்களின் பாடல்  
கள், வயலின் ஓரத்திலே, நாற்று  
நடும் நங்கையின் குரலிலே, ஏற்றம்  
இறைக்கும் ஏழை உழவன்  
வாயிலே, பாக்கிரியில் பணியாற்  
றும் பாட்டாளியின் உள்ளத்திலே  
கவிவளம் காணும் கல்லூரி காளை  
களின் காத்திலே புதுவாழ்வு  
காணும் இளம் காதலர்களின் இத  
யத்திலே, எங்கெங்கும் கவிஞரின்  
கவிதை! பூத்துவரும் புதுபுகத்தின்  
பொன்னேடு! மடிந்துவரும் பழ  
மையின் பகைவன்! ஏழையின்  
தோழன்! அந்தக் காவலனின்  
பொன்னாள் ஏப்ரல் 17-ம் நாள்.



கீழே தரப்பட்டிருக்கும் வினாவிற்கு ஒரு பக்கத்திற்கு (புல் ஸ்கேப்) மேற்போகாமல் விடை எழுதிப் பின் பக்கத்திலுள்ள நுழைவுச்சீட்டுடன் அனுப்பவேண்டும். விடை அனுப்பும் கடைசித் தேதி மே 15ம் தேதியாகும். விடை மே 29ம் தேதி இதழில் பிரசுரிக்கப்படும். ஏற்ற விடை அனுப்புவோருக்கு ரூ. 10 பரிசளிக்கப்படும். பரிசுபெறாத சிறந்த விடைகள் கலைமன்றத்தில் வெளியிடப்படும்.

1960-ம் ஆண்டில் ஒருநாள் உலகப் பரப்பெங்கும் அணுகுண்டு வீசப்பட்டு உயிரினங்கள் அனைத்தும் அழியத்தொடங்குகின்றன. ஒரு விஞ்ஞானி அழிவை வெல்ல புதுச் சாதனம் ஒன்றைக் கண்டுபிடித்தான். அந்தச் சாதனத்தால் இப் பரந்த உலகில் ஐந்தே ஐந்து பேர்களை மட்டுமே பிழைக்கவைக்க முடியும். அந்த ஐவரில் மூவர் ஆண், இருவர் பெண்ணாக இருக்கவேண்டும்! அவர்கள் யார் யாராக இருக்க நீங்கள் விரும்புகிறீர்கள்? ஏன் அவர்கள் உயிர் வாழ வேண்டும்?

ஏன்? உங்கள் கருத்து (விடை) என்ன?



## தளபதி

தளபதி தன் சேனையினை எவ்விதம் தலைமைதாங்கி வெற்றி பெற்று வீறுகொண்டு விளங்குகிறான் என்பதை இதில் விளக்குகிறார் பக்கத்துக்குப் பக்கம் பகுத்தறிவு மணம் பதத்திற்குப் பதம் புரட்சிக் கனல் இவைகள் நிரம்பிய மறுமலர்ச்சி எடு. வாங்குங்கள் ! படியுங்கள் !

விலை ரூ. 1—0—0

முன் பணம் வனுப்பினால் தபால் செலவு இலும்.

விபரங்களுக்கு:

கலைமன்றம் — சென்னை - 1

இங்கே சுத்தரிக்கவும்.

போட்டி எண் 1.

என்?

முடிவு தேதி 15-5-55

(துழைவுச் சீட்டு)

பெயர் .....

வயது .....

கல்நிப் பயிற்சி .....

புகளரி .....

நாள் ..... 1955

கையெழுத்து .....

# காதற்கடிதம்



[மலர் மகன் கல்லூரி முடிந்து மாணவர்கள் வீடு செல்கிறார்கள். கல்லூரி முதல் வகுப்பு மாணவி குமுதவல்லி தன் தோழிகளுடன் செல்கிறாள். குமுதவல்லியிடம் காதல் கொண்ட 'மஜனு'வான ரவி தன் நண்பன் சந்திரனுடன் குமுதவல்லியின் அன்ன நடையை ரசித்தபடி வருகிறான்.]

ரவி: சந்திரா, ...சந்திரவதனி— சந்தன மேனியாள்—என் சித்தம் கவர்ந்த முத்துப் பல்லி—மோகன வல்லி—குமுதவல்லி செல்லும் அழகைப் பார்டா, சந்திரா...

சந்திரன்: (திடுக்கிட்டு) என்ன! குமுதா உன் காதலியா?

ரவி: ஆம். குவளைக் கண்ணாள்—குளிர் மதிப்பெண்ணாள் குமுதா என் காதலிதான்!

சந்: (வியப்புடன்) எப்படியா உங்களிடையே காதல் விளைந்தது?

ரவி: (பரவசத்துடன்) கண்ணும் கலந்து—கருத்துங் கருத்தும் கலந்து விண்ணும் மண்ணும் போலிணைந்து விட்டோம்.

சந்: அப்படியா?.....அது சரி நீங்களிருவரும் எப்போது மணம் செய்து கொள்ளப் போகிறீர்கள்?

ரவி: (பெருமூச்சுடன்) மணமா? மணமலரவளின் மனசசம்மதி கிட்டிய பிறகுதான்...

சந்: அப்படியென்றால்?

ரவி: எனக்கும் குமுதாவுக்கு மிடையே காதல் மலர்ந்துவிட்டது. ஆனால் நாங்களிருவரும் இன்னும் ஒன்று சேர்ந்து உரையாடிய தில்லை; உறவாடியதில்லை!

சந்: (நகைப்புடன்) பூ! இவ்வளவுதானா? ஒரு தலைக்காதலா?

ரவி: இல்லை. பரஸ்பரக் காதல்! பங்கஜவல்லியவள் என்னை மிகவும் காதலிக்கிறாள். என்பதை அவள் நடை உடை, பாவனைகளே நவீன கின்றன!

சந்: (எக்காளமாக) நவிலும்; நவிலும்!.....டேய் மஜனு, இப்படி நடை உடை பாவனை யிலே ஏமாந்து நடையன் 'பூசை' பெற்ற காதற்கள் (ளர்) கள் ஏராளம்டா!

ரவி: (விரக்தியாக) இருக்கலாம். ஆனால் எனக்கு நடையழகி—



## தெரியுமா?

ஆண்டில் இந்திய ஏற்றுமதியான மின் மொத்த மதிப்பு, அதற்கு முந்திய வருஷத்தின் ஏற்றுமதினைக் காட்டிலும் சமார் எவ்வளவு அதிகம் இருக்கும்?

(அ) சமார் 17 கோடி ரூபாய்

(ஆ) சமார் 23 கோடி ரூபாய்

(இ) சமார் 31 கோடி ரூபாய்

2. இந்திய சர்க்கார் 1953-54-ம் ஆண்டில், குடிசைத் தொழில்கள், சிறு தொழில்கள் ஆகியவற்றின் அபிவிருத்திக்காக, கடனாவும், சகாயத் தொகைகளாகவும் வழங்கியுள்ள தொகை எவ்வளவு?

(அ) சமார் 5 கோடி ரூபாய்

(ஆ) சமார் 8 கோடி ரூபாய்

(இ) சமார் 10 கோடி ரூபாய்

3. இந்தியாவில், 1954-ம் ஆண்டில் உற்பத்தியான சணல் பொருட்களின் மொத்த அளவு, அதற்கு முந்திய வருஷத்தைக் காட்டிலும் எவ்வளவு அதிகமாகும்?

(அ) சமார் 50,000 டன்கள்

(ஆ) சமார் 60,000 டன்கள்

(இ) சமார் 70,000 டன்கள்

4. சமுதாய அபிவிருத்தித் திட்டத்தின்கீழ், 1954 டிசம்பர் மாதம் வரை, திருத்திப் பண்படுத்தப்பட்ட நிலங்களின் மொத்த விஸ்தீரணம் என்ன?

(அ) 3,12,000 ஏக்கர்

(ஆ) 3,58,000 ஏக்கர்

(இ) 3,96,000 ஏக்கர்

5. 1954 டிசம்பர் மாதம் வரை, பாசன வசதி அளிக்கப்பட்டுள்ள புதிய நிலங்களின் மொத்த விஸ்தீரணம் என்ன?

(அ) 7,00,000 ஏக்கர்

(ஆ) 7,60,000 ஏக்கர்

(இ) 8,00,000 ஏக்கர்

விடைகள்: 1-(இ); 2-(ஆ); 3-(அ); 4-(இ); 5-(ஆ).

நளின சிங்காரி—நந்தமிழ் நங்கை குழுதா...

சந்: (குறுக்கிட்டு).....கட்டு மாறால் பூசை கொடுப்பாளென் கிருயா?

ரவி: (தயங்காது)...உம்...அப் படியே கொடுத்தாத்தான் என்ன- அந்த கோமேதகக் கோதையான்? கூட்டுமாறென்ன கேவலமானதா? கூரிய மதி படைத்தோரெனக் கூறப்படும் அரசியல் வாதியே தமக்கு உவமானம் கூறும் பெருமை படைத்ததல்லவா கூட்டு மாறு?.....அந்தக் கூட்டுமாறால் கூனப் பிறைதுதலாள்—கொவ்வைக்கனி இதழாள் குழுதாவிடம் பூசை வாங்கினால் என்ன? ஒன்றும் குறைந்து விடாது...

சந்: (கோபத்துடன்) ரவி, காதற் றாரத்தால் உன் கபால் 'வஸ்து'— (அதாவது மூளை) கரைந்துவிட்டது போலும்! அது தான் இப்படிக்காகம்போல் கரை கிரய், காதற் 'சோறு'க்காக!... ஆனால், உனக்கு அந்த அமுதச் 'சோறு' அணுவும் கிடைக்காது! அற்பணுன் முதுகுதான் புடைக்கும்..... (என்றபடி வேகமாகச் சென்றுவிடுகிறான்.)

ரவி: (அலட்சியமாக).....முட்டாற் பயல்!...கால் கடுக்க நின்று குரலோயும் வரை காகத்துக்காக இரைந்து கரைந்து சோறு படைக்கும் புத்திசாலிகள்பற்றி இவன் அறிந்ததில்லை போலும்! மடையன்!

[ரவி செல்கிறான்]

காட்சி: 2

[சந்திரன் தன் அறையில் வெறி பிடித்தவன் போல் உலாவிக்கொண்டிருக்கிறான். அவன் நண்பன்

இந்திரன் புகையும் சிகரட் கை யுடன் நிற்கிறான்.]

இந்திரன்: என்ன சந்திரா, குட்டிபோட்ட பூனைமாதிரி குறுக்கேயும் நெடுக்கேயும் அலைகிறாய்?

சந்திரன்: (கடுப்பாய்) குட்டி போட்ட பூனை மாதிரியில்லை..... காதலிப் பூனையைப் பறிகொடுத்த காதலன் பூனை மாதிரி என்று சொல்லடா.....

இந்: (கேலியாக) அப்படியானால் நீ 'ராமர்' ஆகிவிட்டா யென்று சொல்!...ஏனப்பா உன் 'சீதை' யார்? அந்தக் கோதையை அபகரித்த ராவணமேதை யார்?

சந்: அடச்சீ! ஏன்டா எரிகிற கொள்ளியிலே எண் ணெய்யை விடுகிறாய்?

இந்: (சற்று சின த்துடன்) பிரதர், அந்தப் பித்துக்குளி வழக்கம்—பேமானித்தனம் எங்க பரம் பரைக்கே கிடையாது, பிரதர்!

சந்: (எரிப்புடன்) சரி சரி. அதிகப்பிரசங்கம் வேண்டாம்...

இந்: (நகைப்புடன்) அளவாகப் பேசும் பழக்கம் இந்த அகிலத்தை விட்டு எப்போதோ 'அந்தரத்தியானம்' பட்டதே, ஆண்டவனைப் பற்றி அது சரி. விஷயத்தை விட...உன் உள்ளத்தினுள் உன் 'பாஸ்போர்ட்' வாங்காது...த்தனமாய்க் குடியேறிய 'தா'...பாரென்று சொல்லுடா?

சந்: (கோபத்துடன்) டேய் டேய், நான் ஒன்றும் மிருகத்தனமாய்க் குருபத்தினி மீது குருட்டுக் காதல் கொள்ளவில்லையடா, திருட்டுப் பயலே?...

இந்: பார்த்தாயா!.....சற்று முன்பு அதிகப்பிரசங்கி என்று என்னை வர்ணித்த நீயே அந்தப்

பட்டியலில் அடங்கிவிட்டயே— சொல்லொன்றும் செயலொன்று மாகத் திரியும் சோதா அரசியல் வாதிபோல!

சந்: சரி சரி.....நான் சொல்வதைக் கேள்.....நம் வகுப்பு மாணவி—மாணிக்க மேனிபாள்—மாந்துளிர்க் கன்னத்தாள் குழுதா மீது நான் மாமோகம் கொண்டுள்ளேன்.....எனக்குப் போட்டியாக அந்தக் கோட்டி ரவிப்பயல் குழுதாவைத் தன் காதல் வலையில் மாட்டிவிடப் பார்க்கிறான்!

இந்: அப்படியா சங்கதி?

சந்: (படபடப்பாக) ஆம்..... என் காதலுக்கு 'வில்ல'கை முளைத்துள்ள அந்தக் காதல்கள் என்னை எப்படியும் மட்டந்தட்ட வேண்டும்...அதற்கு...

இந்: (குறுக்கிட்டு)...ஒரு திட்டம் வேண்டும்?...அவ்வளவு தானே?.....சந்திரா, திட்டமிடுவதற்காகவே பிறந்தவன், மனிதன்... அப்படி யிருக்கையில் திட்டத்துக்கா பஞ்சம்?...

[என்றபடி இந்திரன் சிறிது நேரம் யோசிக்கிறான். பிறகு திடீர் நினைவு வந்தவனாய் முகமலர்ச்சியுடன் சந்திரன் காதில் 'சினிமா' முருகன் 'சினிமா' பிறும்மா காதில் 'ஓம்' என்பதற்கு உட்பொருளை ஓதிய 'ஸ்டைலில்' காதைக் கடிக்கிறான். காற்றேறிய கார் டயர் மாதிரி களிப்பால் உப்புக்கின்றது, சந்திரனின் சந்திரவதனம்!]

சந்: அருமையான திட்டம். பெருமைப் படுகிறேன் இந்திரா உன் பெருமதி கண்டு.....

இந்: சந்திரா, முதலில் திட்டத்தை அமுல் செய்து விட

காணு. அதன் பின் என்னைப் போற்றிப் புகழலாம், வானளாவ!

**காட்சி: 3**

[கல்வாரித் தேர்வு விடுமுறை ஒரு மாதம் தீர்ந்து ஊரிலிருந்து திரும்பிய சந்திரனும் இந்திரனும் அறையில் அகமகிழ்வுடன் உரையாடிக்கொண்டிருக்கிறார்கள்]

சந்திரன்:— இந்திரா எப்படியடா ரவி வீட்டுக்குப் போவது?

இந்திரன்: (கேலியாக) நடந்து— அல்லது நல்ல 'டாக்ஸி'யில்

சந்: அட! கிண்டல் போதும்... பாவம்! விடுமுறைக்கு முதல் நாள் ரவி எழுதியமாதிரி ஒரு காதற் கடிதத்தை எழுதி குமுதாவின் பாடப் புத்தகத்திற்குள் வைத்து விட்டுச் சென்றோமே! அதன் விளைவு என்னவோ?

இந்: (நகைப்புடன்) விளைவு? அப்பாவி ரவியின் முதுகு 'விளைவு' கண்டிருக்கும்! குமுதாவின் அப்பா சாதாரணமானவரா? பெரிய லட்சாகிபதி அல்லவா? கண்டிப்பாய்தன் மகளுக்கு காதற் கடிதம் எழுதியவனை தண்டித்திருக்கவே செய்வார்.

சந்: (மகிழ்வுடன்) உம்... எப்படியாவது ரவி, குமுதா நினைவை அகற்றி ஒற் போதும்!.....அது போகட்டும்..... இந்திரா, குமுதாவை என் கொஞ்சமொழி வஞ்சியாக்க ஒரு வழிகாட்டமாட்டாயா?

இந்: கண்ணன் காட்டிய வழியிலே காதற் கள்ளர்கள் சொல்வது போல நாள் காட்டும் வழியிலே நீ செல்லப் போகிறாயா?.....சரி வழி காட்டுகிறேன், பழிக்கஞ்சாது!..சந்திரா, நீ குமுதாவிடம் பேசியிருக்கிறாயா? அவளுக்கு ன்ரீது காதல் உண்டா?

சந்: இந்திரா, ஒழியாது உரைக்கிறேன்...கிளிமொழியா எவளிடம் என் உயிரையே ஒப்படைத்திருக்கிறேன்.

இந்: (கேலியாக) அதுதான் நீ நடைப் பிணமாக உலாவுகிறாயா? இதோ முதலில் அந்த உயிர் வாங்கி ஓய்மாரியிடம் சென்று உன் உயிரை மீட்டி வருகிறேன்.

சந்: கேலி வேண்டாம், குமுதாவை என்னிடம் காதல் கொள்ளச் செய்யவேண்டும்..... அதற்கு நீதான் ஏதாவது ஏற்பாடு செய்யவேண்டும்!

இந்: சரிதான்! என்னை 'மன்மதன்' ஆகி அந்த மலர்க்கொடி மீது மலர் பாணம் தொடுக்கச் சொல்கிறாயா?...அப்புறம் என் மானமே போய்விடுமே!

சந்: (வருத்தக் குரலில்) இந்திரா, என் மனத்தவிப்பை அறியாது மடத்தனமாய் உளருகிறாயே?

இந்: எனக்கென்ன 'எக்ஸ்ரே' கண்ணாயிருக்கிறது — உன் உள் எததை ஊடுருவிப் பார்க்க?... சந்திரா கண்டிருக்கச் சொல்கிறேன்! மனக்கொடுக்க மாற முடியாது.

[இச்சமயம் உள் திடீரென வந்து சேருகிறார் — கையில்கடிதக் கற்றையுடன் அவனைக் கண்டு சந்திரன் இந்திரனும் குறுக்கெழுத்துப் போட்டியில் கொள்ளை கொள்ளையாய் காசு கொள்ளை கொடுத்த போட்டிப் பித்தர்கள் போல விழிக்கிறார்கள்— திருதிரு வென்று]

ரவி: (மகிழ்வுடன்) சந்திரா, இந்திரா, இன்றுதான் ஊரிலிருந்து வந்தீர்களா? உங்களை எதிரி

பார்த்து ஒரு வாரமாய்த் துடித்  
துக் கொண்டிருந்தேன்...

சந்: (ஆவலுடன்) ஏன்?...  
இந்: என்ன விசேஷம்?

ரவி: எல்லாம் இந்தத் திருமண  
அழைப்பிதழைக் கொடுப்பதற்  
காகத்தான் (என்றபடி இரண்டு  
உரைகளை எடுத்து அவர்களிடம்  
ஆளுக்கொன்றாய்க் கொடுத்து) வரு  
கிற 21-ந் தேதி திருமணம்,  
எனக்கு!.....பெண் யார் தெரி  
யுமா? நம் வகுப்பு மாணவி  
குமுதவல்லி! ஆம். என் ஆருயிர்க்  
காதலி அன்பு மனைவியாகப்  
போகிறாள்!

சந்: (திடுக்கிட்டு) ஆ!

இந்: (வியப்புடன்) உண்மை  
யாகவா?

ரவி: (பெருமிதத்துடன்)  
ஆமாம்.....ஆனால் இந்தத் திரு  
மணம் நிச்சயமானதே ஒரு வினா  
தம்!...சந்திரா, குமுதாவின் காத  
லுக்காக நான் ஏங்கிக் கொண்  
டிருந்தேன்ல்லவா? அதுபோலவே  
அவளும் எனக்காக ஏங்கிக்கொண்  
டிருந்திருக்கிறாள்...ஆனால் காதல்  
விஷயத்தில் கோழையான நான்  
அந்த ஏந்திழையை நெருங்கவே  
அஞ்சினேன்.

இந்: பிறகு?.....

ரவி: இச்சமயம் தற்செயலாய்  
நம் வகுப்பு மாணவர்களில் என்  
னைப பிடிக்காதவன் எவனோ  
ஒருவன் நான் எழுதியது போன்ற  
ஒரு காதற் கடிதத்தை எழுதி  
பரிட்சை விடுமுறைக்கு முதல்  
நாள் அந்தப் பைடுகொடியின்  
பாடப் புத்தகத்தினுள் வைத்திருக்  
கிறாள்! அந்தக் கடிதத்திலுள்ள  
எழுத்துக்கள் அசல் என் கை  
யெழுத்து மாதிரியே இருந்தன!  
கடிதங்கண்ட குமுதா களிப்புடன்

என்னைச் சந்தித்துப் பேசினால்  
கடிதத்தை காட்டி தன் சம்மதத்  
தையும் கூறினால், கடிதத்தைக்  
கண்டு முதலில் நான் திடுக்கிட்ட  
போதிலும் பிறகு சமாளித்துக்  
கொண்டு 'சரடு'கள் விட்டேன்.  
பிறகு? இருவரிதயமும் இணைந்  
தன. தமது ஒரே செல்லத்  
திருமகளின் மனம் கோணாது  
நடந்து வரும் குமுதாவின் தந்தை  
யார் என்னைத் தமது மருமகனாக  
ஏற்றுக் கொள்ளச் சம்மதித்து  
விட்டார்.....எல்லாம் அந்தப்  
'போலி'க் காதற் கடிதத்தாலே  
தான் எனக்கு 'ஜாஸி' வாழ்வு  
கிடைத்திருக்கிறது! அதை அற்ப  
னெவனோ கெட்ட எண்ணத்தோடு  
எழுதியிருந்த போதிலும் அதனால்  
எனக்கு ஆனந்த வாழ்வே  
கிடைத்துள்ளது!...

சந்: ஆ!...(அலறியபடி மயங்கி  
விழுகிறாள்)

ரவி: (திடுக்கிட்டு) ஆ! என்ன?

இந்: திடீர் அதிர்ச்சி!

[இந்திரனும் ரவியும் சந்திரனை  
மூர்ச்சை தெளிவிக்கும் முயற்சியி  
லிறங்குகிறார்கள்.]

[திரை]

### திருமணம்

24. 4. 55 அன்று தோழர் J.  
V. வேணு கோபாலனுக்கும்—  
தோழியர் பட்டம்மாளுக்கும்—  
தேக்கம்பட்டியில் திருமணம்  
சிறப்பாக நடைபெற்றது.

\* \*

11. 4. 55 அன்று தோழர்  
மாரியப்பனுக்கும், தோழியர் ராஜா  
மணிக்கும் சுவாமிமலையில் திரு  
மணம் நடைபெற்றது.

என்றுமே மறக்க முடியாத  
இணையற்ற நாவல்கள்

வடுவூர் வழங்கியவை

	ரூ.	அ.
கலியாணசுந்தரம்	...	2 0
சோமசுந்தரம்	...	2 0
தங்கம்மாள்	...	2 0
பச்சைக்காளி	...	2 0
மருங்காபுரி மாயக்கொலை	...	2 0
வலந்தகோகிலம்	...	2 0
நீலலோசனி	...	2 0
நங்கைமடவன்னம்	...	2 0
சிங்கார சூர்யோதயம்	...	2 0
சொக்கன் செட்டி	...	2 0
சிவராமகிருஷ்ணன்	...	2 0
பிச்சமுத்துக் கோனன்	...	2 0
நவந்தம்	...	2 0
துரராஜா	...	2 0
இராஜேந்திர மோகன	...	2 0
சமயசஞ்சிவி	...	2 0
பாவடைச் சாமியார்	...	2 0
மிஸ்டர் பூச்சாண்டி எம்மே	...	2 0
முத்துலட்சுமி	...	2 0
டாக்டர் சோணசலம்	...	2 0
பூஞ்சோலையம்மாள்	...	2 0

விபரங்கட்கு:

ஸ்ரீமகள் கம்பெனி, சென்னை 1.

# புதுவிருந்து படைக்கிறோம் தயாராகுவீர் அள்ளிப் பருக!

“காதல் மிக சக்தி வாய்ந்த ஒன்றாகும். சாதாரண மனிதர்களைக் கூட வீரர்களாக்கி விடும் வல்லமை அதற்குண்டு. காதலர்களாக இணைந்த ஒரு பட்டாளத்தை என்னிடம் தாருங்கள்; உலகத்தையே நான் வென்று காட்டுகிறேன்.” இவ்வாறு பேட்ரஸ் எனும் கிரேக்க நடிகன் காதலுக்கு ஓர் புது விளக்கம் தந்தான்.

காதல் அன்றிவிருந்து இன்றுவரை விதவிதமான—யினோதமான கோணங்களிலிருந்து பார்க்கப் பட்டிருக்கிறது.

புத்தூலக இலக்கியத்தின் முன்னோடும் பிள்ளையான ஏ. வி. பி. ஆசைத்தம்பியும் ஒரு புது மாதிரியான கோணத்திலிருந்து பார்த்து நமக்குக் காட்டுவதுதான் “காதலும் கண்ணீரும்”

வருகிற மே 22-ம் தேதி, முதல் கலைமன்றத்தில் “காதலும் கண்ணீரும்” தொடர்ந்து வெளி வரும்.

விற்பனையாளர்க்கு: தேவையான பிரதிகட்கு முன் கூட்டியே தெரிவிக்க வேண்டுகிறோம். முன் பாக்கி வைத்திருப்பவர்கள் மே மாதம் 15-ம் தேதிக்குள் பாக்கிப் பணப்பூராவையும் அனுப்பாவிடில் “காதலும் கண்ணீரும்” இடம் பெறப் போகும் 22-ம் தேதி இதழிலிருந்து பிரதிகள் அனுப்புவது கண்டிப்பாக நிறுத்தப்படும். ஏஜென்ஸியும் ரத்து செய்யப் படுவதுடன் சட்ட ரீதியாக நடவடிக்கையும் எடுக்கப்படும்.

பொறுப்பாளர்,

கலைமன்றம்

த. பெ. என். 275 — சென்னை-1